

AZ ISZLÁMRÓL GYEREKEKNEK

MAGYARORSZÁGI MUSZLIMOK EGYHÁZA

AHMAD VON DENFFER: ISLAM FÜR KINDER

című könyve alapján készült

Második kiadás, 2014

Az 1997-es orosz nyelvű kiadást fordította: Al-Hamati Szilvia

Lektorálta:

Dr. Shubail Mohamed Eisa, Dr. Tóth Csilla, Sulok Szultán,
Anwar Klára, Mercan Lejla, Guessous Mohamed Zekeria

A borító grafikát készítette:

Papp Franciska

Tördelés, tipográfia: Komáromi Zsombor

ISBN: 978-963-87469-6-2

FELELŐS KIADÓ:

© MAGYARORSZÁGI MUSZLIMOK EGYHÁZA, 2009

MINDEN JOG FENNTARTVA

E-mail: mmehungary@gmail.com

Telefon: +36 20 204 5852; +36 1 208 4040

Cím: 1119 Budapest, Fehérvári út 41.

<http://iszlami.com>

Technikai szám: 1050

Előszó

Az Irgalmas és Könyörületes Allah nevében
Hála legyen Allahnak, a Világok Urának és kérjük, hogy küldje békéjét
és áldását Prófétájára, Mohamedre (béke legyen vele)!

Kedves Testvéreim!

Egy nagyon fontos témáról szeretnénk szólni ezen – gyermekeknek szóló – könyv bevezetőjeként. Ez pedig nem más, mint gyermekeink iszlám-nevelése hazánkban.

Bizonyára mindnyájan elgondolkodtunk már azon, hogy hogyan lehet hatékonyan, eredményesen, ugyanakkor élvezetesen megismertetni a válásunkat gyermekeinkkel.

Ez a könyv ebben kíván segítséget nyújtani a muszlim szülőknek és gyermekeiknek. Kedves, szórakoztató történetekbe szöve ismerkedhetnek meg a gyerekek az iszlám vallás pilléreivel. A történetek főszereplői – Hasszán és Leila – egy Magyarországon élő, muszlim testvérpár, akikkel a gyerekek könnyen tudnak azonosulni, és velük együtt tanulják meg a tanúságtételt, a wudut, az ima, a böjt, a zakat, a zarándoklat jelentését, menetét és fontosságát.

Ugyanakkor fontos hangsúlyoznunk, hogy a könyv csak vezérvonal, a benne szereplő információk nem teljes körűek. Ezt szem előtt tartva ajánlatos a szülőknek mindezt kiegészíteni a gyermek életkorának és adottságainak megfelelően.

Nekünk, szülőknek hatalmas szerepünk van gyermekünk jövőbeli személyiségének alakításában, jó muszlimmá nevelésében, ahogyan erre Mohamed Próféta (béke legyen vele) is felhívta a figyelmünket: „Minden gyermek a fitra állapotban születik, és a szülei teszik zsidóvá, kereszténnyé vagy tűzimádóvá.”

Természetesen az eredmény Allah kezében van, de nekünk mindent meg kell tennünk a jó eredmény érdekében, és fohászkodnunk kell Allahhoz ezért.

Ez a könyv segítséget nyújt a tanítás módszereit illetően is, az iszlám alapelveinek és gyakorlatának megfelelően. Ezek közül az egyik legfontosabb a fokozatosság. Ezt különösen fontos kiemelni a gyermekek oktatása kapcsán, hiszen semmiképp sem szabad túlterhelni a gyermeket, mert az elfordulást eredményezhet. E könyv mind felépítésében, mind tartalmában hangsúlyozza a fokozatosság elvét. Rövid kis fejezetekre tagolódik, melyeket egy-egy alkalommal – például lefekvés előtt – felolvashatunk és megvitázhathatunk gyermekünkkel. A jobb eredmény érdekében ajánlatos a megtárgyalt részeket az elmélettel párhuzamosan gyakorlatban is bemutatni, megtanítani a gyermeknek (pl. a wudu illetve az ima menetét). Minden fejezetre szánjunk annyi időt, amennyi a gyermekünk számára szükséges ahhoz, hogy megértse, megjegyezze és alkalmazni tudja a gyakorlatban.

Az ismétlés szintén nagyon fontos módszer, és igen hasznos a tanultak megszilárdításában, a tudás elmélyítésében. Ezért rendszeresen ajánlatos visszakérdezni a már tanultakat. A könyv is többször visszautal előző fejezetekben tárgyalt témákra, ezzel is alkalmat biztosítva arra, hogy meggyőződjhessünk arról, hogy gyermekünk valóban elsajátította ezeket.

Végül még egy nevelési eszközt szeretnénk kihangsúlyozni – amire szintén számos példát találunk a könyvben – ez pedig a dicséret. A gyermeket mindig dicsérjük meg igyekezetéért, akkor is, ha még nem sikerült az adott feladatot hibátlanul végrehajtania. Bízassuk, és ne várjunk el tőle túl sokat, csak annyit, amennyit valóban teljesíteni tud megerőltetés nélkül.

Emlékezzünk rá, hogy gyermekeink a fitrán születnek, a jóságra törekednek és meg akarnak felelni nekünk. Ne éljünk ezzel vissza! Óvjuk meg ezt a gyönyörű, tiszta állapotot és kérjük ehhez Allah segítségét!

Allah engedelmével minden kedves testvérünk haszonnal forgatja majd ezt a könyvet, és gyermekeink örömmel tanulnak belőle.

Allahot illeti a hála minden jóért, és Tőle kérünk megbocsátást a hibáinkért és tévedéseinkért!

Pécs, 2009. június 8.

Dr. Tóth Csilla

Tartalomjegyzék

Az iszlám	7
1. A tanúságtétel	7
2. (Rituális) mosakodás ima előtt – wudu	13
3. Az ima (első rész)	17
4. Az ima (második rész)	23
5. A böjt	29
6. A böjt (második rész)	33
7. A böjt (harmadik rész)	35
8. Zakát – Adakozás	39
9. A Zarándoklat	43
10. Az iszlám öt alappillére	47
A jámborság és a helyes viselkedés	49
1. A vendégek	49
2. A mecset	51
3. Azan	55
4. A pénteki ima	59
5. Taszbih – Allah dicsőítése	63
6. Doua – fohász,érés, könyörgés	65

AZ ISZLÁM

1. A tanúságtétel

Hasszán és Leila testvérek voltak. Ebben az országban születtek. Gyakran volt lehetőségük hallani, amint a felnőttek Mohamedről (béke legyen vele) és az iszlámról beszélnek. Valamint azt is hallották, amint a felnőttek azt mondják:

„Mi muszlimok vagyunk.”

Ez felkeltette a gyerekek érdeklődését. Egyik alkalommal Hasszán megkérdezte édesapját:

„Mit jelent az, amikor azt mondjátok, hogy ti muszlimok vagytok?”

Édesapja így válaszolt: – „Ez azt jelenti, hogy engedelmeskedünk Allah akaratának, és egyedül Őt imádjuk. Allah – ahogy azt ti már tudjátok – az Egyedüli Isten, a mindenség megteremtője, Aki mindent lát, mindent hall, mindent tud és mindenre képes. Ő teremtett meg minket is, és Ő lát el bennünket mindennel, amire szükségünk van. Ezért mi végtelenül hálásak vagyunk Neki és követjük az előírásait, hiszen tudjuk, hogy Ő határtalanul bölcs, és csak olyasmit ír elő, ami számunkra jó.”

„És honnan tudjuk, hogy Allah mit írt elő a számunkra?” – kérdezte Hasszán. „Erről Allah Mohamed prófétának (béke legyen vele) Gábiel angyallal küldött kinyilatkoztatást, amely le van írva a Szent Koránban.”

Hasszán és Leila már hallottak a Koránról és Gábiel angyalról.

„Apa! Engedelmeskedni ugye azt jelenti, hogy szót fogadni?” – kérdezte Hasszán.

„Igen kisfiam! A világon minden a teremtőjének, Allahnak engedelmeskedik” – felelte édesapja.

„Hogyhogy?” – kérdezte meglepetten Leila, mert nem értette pontosan, hogy miről beszél az édesapja.

„A szél repíti a felhőket, az eső megöntözi a kiszáradt földet, a magocska kicsírázik, a fa, pedig gyümölcsöt érlel. Mindez Allah parancsára történik” – magyarázta édesapja.

„Akkor minden teremtmény muszlim?” – kérdezte Hasszán.

„Pontosan! Kivéve az embereket, akik közül csak a muszlimok fogadnak szót a Teremtőnek.”

Ekkor Leilának eszébe jutott egy szó, amit gyakran hallott a felnőttektől, de nem értette, hogy mit is jelent, ezért megkérdezte: „És mi az iszlám?”

„Az iszlám a mi vallásunk, ez az, amit Allah előírt számunkra” – válaszolta az édesapja. „A muszlim ember az iszlám követő-

je. Mi muszlimok vagyunk, és van 5 dolog, amit teljesítenünk kell, mert ezeket Allah kötelezően előírta számunkra:

- a tanúságtétel (sahada),
- a napi 5 ima,
- a böjt Ramadán havában,
- az adakozás (zakat) a szegényeknek,
- és a zarándoklat Mekkába abban az esetben, ha sikerült annyi pénzt összegyűjteni,

amennyi egy ilyen utazáshoz szükséges.”

„Úgy tűnik, hogy egy muszlimnak nagyon sok feladata van” – állapította meg Hasszán és Leila.

„Ez így igaz” – felelte édesapjuk – „de ez nem azt jelenti, hogy nektek most rögtön mindezt meg kell tennetek. Ha minderről folyamatosan szereztok tudást, minden alkalommal egy kis időt fordítva ezekre a dolgokra, akkor éppen úgy, mint minden más muszlim, ti is teljesíteni tudjátok majd ezt az öt kötelezettséget. El tudjátok mondani a tanúságtételt, tudtok majd napi öt alkalommal imádkozni, böjtölni a Ramadán idején, adakozni, és ha lehetőségetek adódik rá, legalább egyszer elmenni a zarándoklatra Mekkába.”

„De én valamit még mindig nem értek” – mondta Hasszán – „mi az a sahada?”

Édesapja elmosolyodott és így szólt Hasszánhoz: – „Ne nyugtalanodj! Vannak bizonyos dolgok, amelyek egyenlőre még nem világosak számodra, de hamarosan tudni fogsz róluk, Leilával együtt. Ma megtanuljuk, mit jelent a sahada. Nos – szólt a gyerekekhez édesapjuk –, ismételjétek utánam: Ashadu an la ilaha illal-láh!”

„Én már tudom!” – kiáltott fel Leila – „Ashadu an la ilaha illal-láh!”

„Kitűnő!” – szólt édesapjuk. „De tudnotok kell, hogy mit is jelentenek az elhangzott szavak: Tanúsítom, hogy nincs Isten Allahon kívül. Ashadu an la ilaha illal-láh! Ezeknek a szavak-

nak az elmondása azt jelenti, hogy tanúságot tettetek. Mi muszlimok tudjuk, hogy Allah az Egyetlen Isten, és Rajta kívül semmilyen más istenség nem létezik. Allah az, Aki megteremtett minket és az egész világot, és mindent, ami benne van. Pontosan erről teszünk tanúságot, amikor azt mondjuk, hogy: La ilaha illal-láh. Ezek a szavak arab nyelven, vagyis

az iszlám és Mohamed Próféta (béke legyen vele) nyelvén, azt jelentik, hogy: Nincs más isten Allahon kívül!”

„Ez nem is olyan bonyolult” – mondta Hasszán.

„Természetesen nem!” – felelte az édesapja. „De még nem fejeztük be. Ez még csak a sahada első része.”

„És hogyan hangzik a második rész?” – érdeklődött Leila.

Édesapja nagyon lassan ismertette a sahada második részét: „Wa ashadu anna Muhammadan ’abduhu wa raszuluhu!”

„Kérlek, ismételd el most az egészet egyben!” – kérte Leila.

„Boldogan” – válaszolt édesapja – „Ashadu an la ilaha illal-láhu wa ashadu anna Muhammadan ’abduhu wa raszuluhu!”

Leila megpróbálta elismételni: „As... as... as...”. De megakadt az első szónál és nem tudta tovább folytatni.

„Ashadu!”- kiáltott fel Hasszán.

Leila folytatta: „Ashadu an la ilaha illal-láhu wa ashadu anna Muhammadan ’abduhu wa raszuluhu!”

„Nagyon ügyes vagy!”- dicsérte meg Leilát az édesapja.

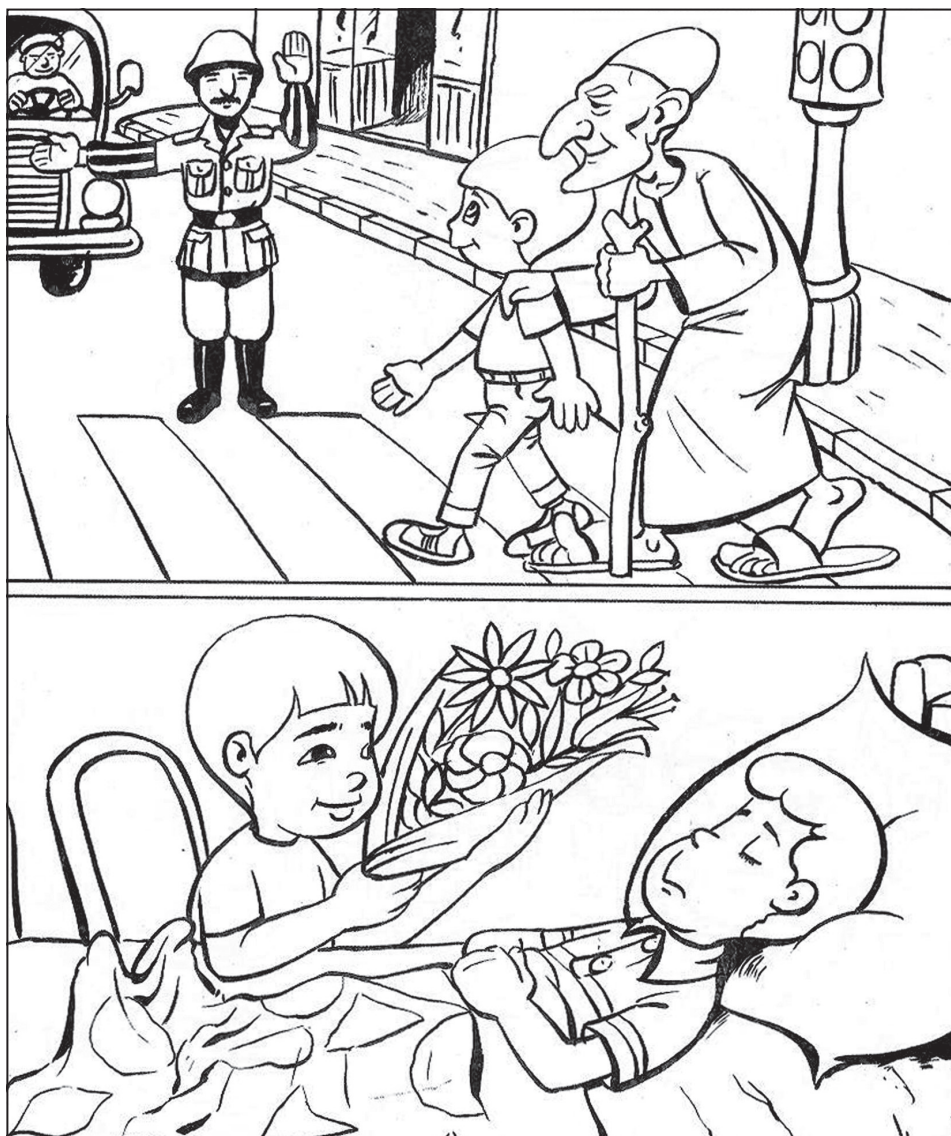
„És most halljunk téged Hasszán!”

Hasszán hibátlanul elmondta a Sahadát.

„Most még azt is tudnotok kell, hogy mit is jelent mindez magyarul. Ez azt jelenti: Tanúsítom, hogy nincs más isten Allahon kívül és tanúsítom, hogy Mohamed Allah szolgája és küldötte!”

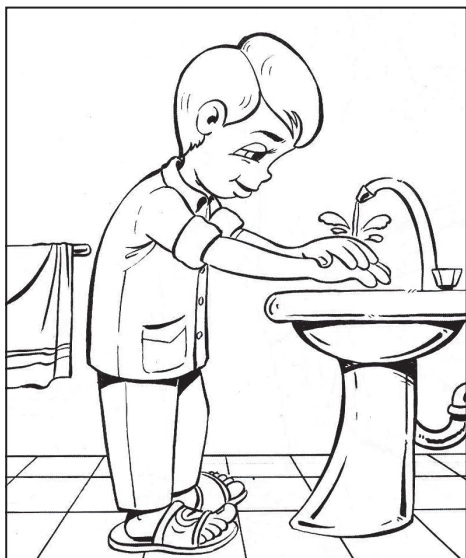

**A muszlim azt vallja, hogy
Allah az Egyetlen Isten és Mohamed
(béke legyen vele) Allah küldötte**

**Szeretjük a Prófétánkat, Mohamedet (béke legyen vele),
és azt tesszük, amit tanított**

2. (Rituális) mosakodás ima előtt – wudu

Egyik alkalommal Hasszán megkérdezte édesanyját: „Hogyan szereztek az emberek tudomást arról, hogy hogyan kell imádkozni?”

Édesanyja így válaszolt: „Mohamed prófétától (béke legyen vele).”

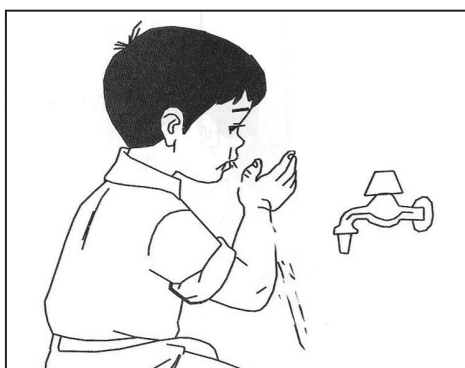
„Én is szeretnék imádkozni!” – mondta Hasszán. „Megtanítasz rá?”

„Természetesen” – válaszolta az édesanyja. „És mesélek neked arról, hogy Mohamed Próféta (béke legyen vele) hogyan tanította meg erre az embereket. Hamarosan megtudod, hogyan történik mindez a Próféta (béke legyen vele) tanításainak megfelelően. Az ima nyelve az arab, mert a Korán, Allah szava, arabul van. Ha magyarul mondanánk, akkor az már nem Allah szava lenne. Minden muszlim ugyanúgy imádkozik, így minden muszlim együtt imádkozhat ugyanabban az időben. Ellenkező esetben mindenki menne a saját feje után. Azt is tudnod kell, hogy minden muszlim arab nyelven imádkozik, hiszen ha az egyik ember arabul, a másik magyarul, a harmadik angolul imádkozna, akkor egyszerűen lehetetlen lenne együtt imádkozniuk. Mi is arab nyelven mondjuk el az imáinkat, pontosan úgy, ahogyan Mohamed Próféta (béke legyen vele) utasított minket” – magyarázta Hasszánnak édesanyja.

„Mohamed Próféta (béke legyen vele) azt mondta, hogy imádkozás előtt meg kell mosakodnunk. Ez a rituális mosakodás a wudu, amit azért végzünk, hogy tiszták legyünk,” – folytatta

Hasszán édesanyja – „hiszen amikor tiszta vízzel megmosuk magunkat, az olyan, mint ha lemosnánk magunkról a rossz tetteinket is. Nem jó az, ha úgy imádkozunk, hogy nem vagyunk tiszták, hiszen Allah nem fogadja el tőlünk az ilyen imát. És most megmutatom neked, hogy hogyan történik ez a mosakodás” – mondta az édesanyja.

„Először tiszta vízzel megmosuk a kézfejet háromszor, majd kiöblítjük a szájat és az orrot háromszor, majd megmosuk háromszor az arcot. Ezután megmosuk a kezeinket könyékig háromszor, először a jobbát, majd a balat. Ezt befejezván nedves kézzel megtöröljük a fejünket, könnyedén megérintve nedves ujjainkkal a hajunkat, és ugyanúgy megtisztítjuk a füleinket. Végül, és ez szintén nagyon fontos, megmosuk a lábat bokáig, először

a jobbát, majd a balat. És most, amikor már tiszták vagyunk, készen állunk az imára.”

„Mindez nagyon egyszerű,” – mondta Hasszán – „először megmosom a kezemet háromszor, majd kiöblítem a számat és az orro-

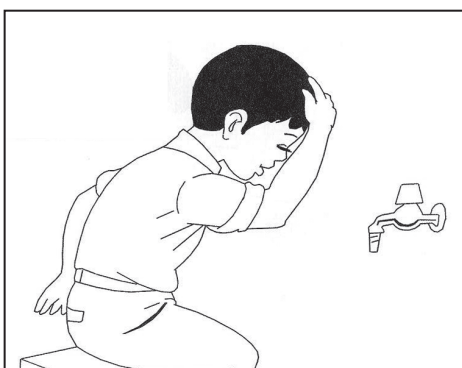

mat háromszor, ezután megmosom háromszor az arcomat, majd ezután...” – Hasszán elhallgatott. Nem emlékezett rá, hogy mi következik ezután. Elszomorodott, de az édesanyja rámosolygott és így szólt hozzá:

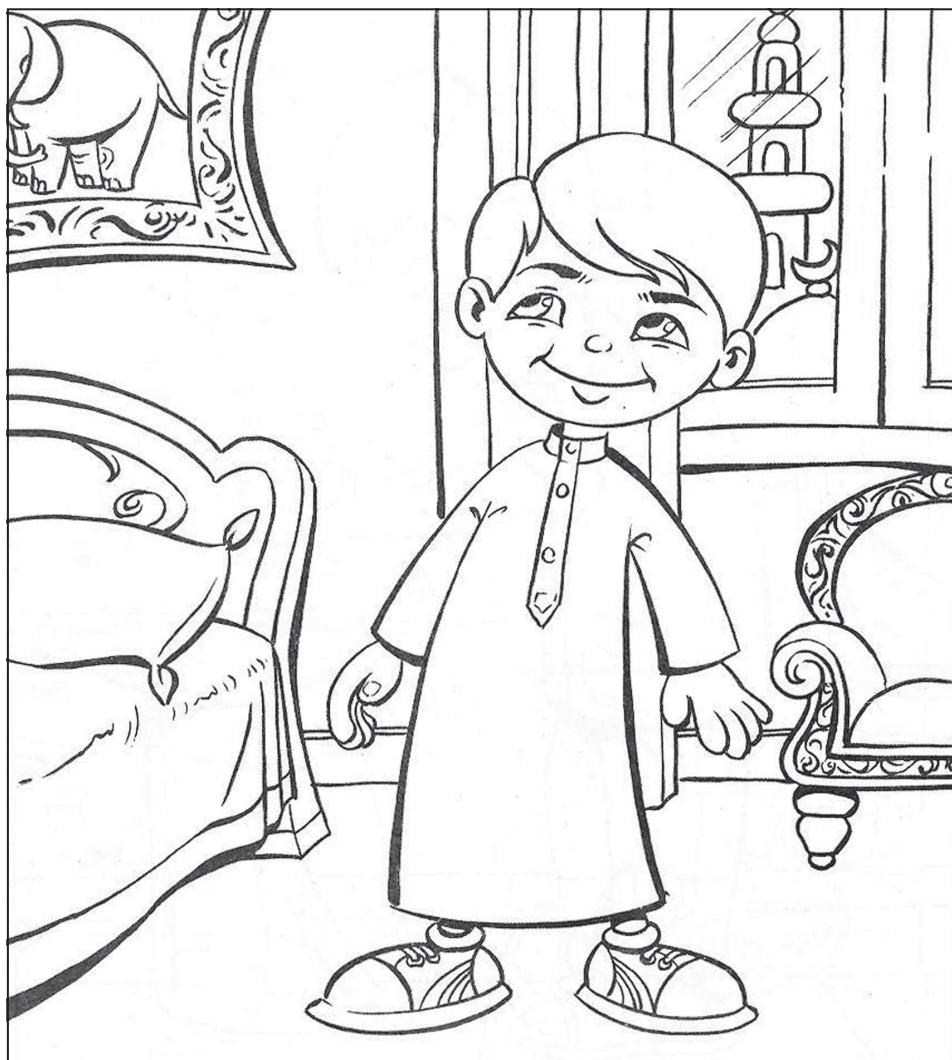
„Ne aggódj kisfiam, hiszen már majdnem az egészet tudod. Az arc után jönnek az alkarok, és emlékszel arra, hogy melyiket kell megmosni először és hányszor?”

„Igen,” – mondta Hasszán – „először a jobbat háromszor, majd a balt háromszor, majd nedves kézzel megtörlöm a hajamat, megnedvesítvén azt, majd megtisztítom a füleimet. Végül megmosom a lábaimat, először a jobbat, majd a balt és már tiszta is vagyok.”

„És mit kell mondani az ima idején?” – kérdezte Hasszán. „Hiszen ezt még nem tudom!”

„Majd elmesélem neked” – felelte az édesanyja – „Most már tudod, hogy a mosakodás megelőzi az imát, és nagyon fontos szerepet tölt be. Úgy gondolom, hogy mára ennyi elég. Holnap pedig megmutatom neked, hogy hogyan kell imádkozni úgy, ahogyan a Próféta (béke legyen vele) tanította nekünk.”

A tisztaság a hit fele

3. Az ima (első rész)

„Tegnap megismerhetted azt, hogy hogyan történik az ima előtti mosakodás” – mondta Hasszánnak az édesanyja. „Ma pedig megmutatom neked, hogyan kell imádkozni. De mielőtt elkezdenénk, mutasd meg nekem, hogyan is kell mosakodni. Nem felejtetted el?”

„Természetesen nem!” – felelte Hasszán és megmutatta édesanyjának, hogy hogyan is történik mindez.

Édesanyja elégedett volt. „Nagyon ügyes kisfiú vagy,” – mondta – „hiszen nagyon rövid idő alatt megtanultad az ima előtti mosakodás menetét és annak szerepét.”

Hasszán édesanyja dicsérő szavait hallván nagyon megörült. Édesanyja így tanította tovább Hasszánt: „Mohamed Próféta (béke legyen vele) azt mondta, hogy amikor közösen, csoportosan imádkozunk, akkor szabályos sorban kell állnunk, ellenkező esetben nem lesz rend. Ima idején arccal Mekka irányába fordulunk.”

„És miért kell Mekka felé fordulnunk?” – kérdezte Hasszán.

„Azért, mert Mekkában található a Kába” – felelte édesanyja. „Tudod, hogy a Kába Allah imaházai közül a legrégebbi. Allah Mohamed prófétán (béke legyen vele) keresztül arra utasított minket, hogy ima idején arccal a Kába irányába forduljunk. Ez a Kibla, vagyis az ima iránya, amely felé fordulva az imát végezzük. Ezt teljes egyetértésben követi minden muszlim. Ez sokkal

jobb annál, mint ha minden muszlim különböző irányba fordulna ima idején, nem igaz?”

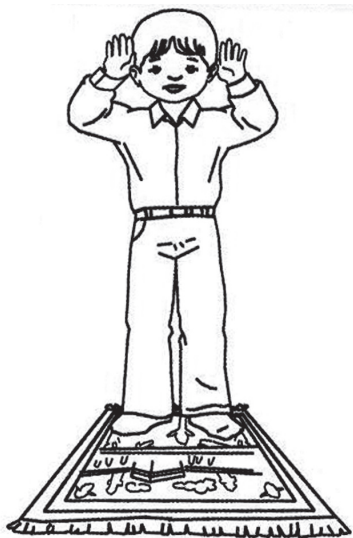
„Ó igen,” – fejezte ki egyetértését Hasszán – „de kérlek, mesélj tovább. Nagyon szeretném tudni, hogy milyen maga az ima. Már sokszor láttam, ahogy imádkozol, de szeretném pontosan tudni, hogy kell.”

„Légy türelmes,” – mondta édesanyja – „s figyelj jól, hogy mindarra, amit mondok, emlékezz! Mekka irányába fordulva el kell hallgatnunk és koncentrálnunk kell. Összeszedvén gondolatainkat, ráhangolódunk az imára és kérjük Allahot, hogy segítsen minket e szabályok betartásában. Ezután fölemeljük kezeinket a füleinkhez és azt mondjuk: Allahu Akbar.”

„Ami azt jelenti, hogy Allah hatalmas” – fordította le gyorsan Hasszán. – „Én ezt már tudom.”

Édesanyja válaszképpen bólintott, majd így folytatta: – „Most összetesszük a kezeinket úgy, hogy a jobb kezünket ráhelyezzük a balra, és elmondjuk az Al-Fatiha szúrát.”

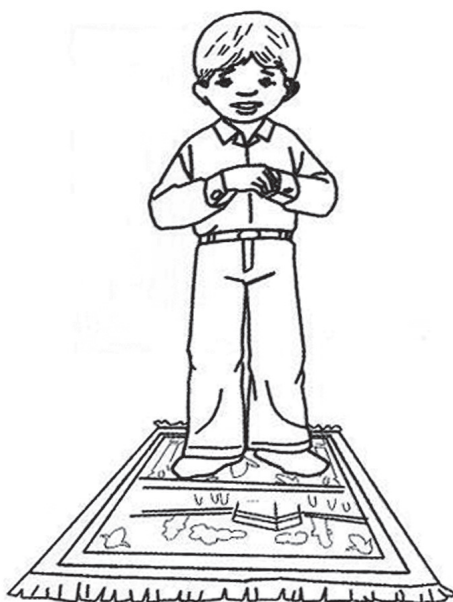
„Én már megtanultam ezt a szúrát! Elmondhatom?” – kérdezte izgatottan Hasszán.

„Természetesen,” – mondta az édesanyja – „de ne felejts el a Kibla irányába fordulni, és figyelj arra, hogy pontosan mondd el a szúrát!”

Hasszán felemelte a kezét, majd azt mondta: „Allahu Akbar!” Ezután leengedte kezeit a mellkasára, összetette azokat úgy, hogy jobb kezét a balra helyezte és elkezdte mondani az Al-Fatiha szúrát:

„Biszmil-láhi ar-rahmání
 ar-rahím
 Al-hamdu lilláhi rabbil
 ’álamín
 Ar-rahmánir-rahím
 Málíki jawmid-dín
 Ijjáka na ’abudu wa ijjáka
 naszta ’in
 I h d i n a s z - s z i r á t a l
 musztaqim
 Szirátal-ladina an ’amta
 ’alajhim
 Ghajril maghdubi ’alajhim
 wa lad-dallin
 Amín.”

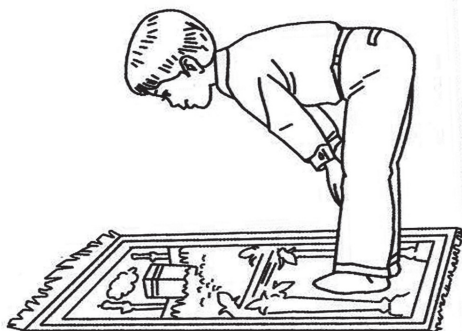
„Nagyon ügyes vagy Hasszán” – mondta az édesanyja.
 Hasszán elégedett volt. Már nagyon szerette volna megtanulni,
 hogy hogyan kell imádkozni. Neki mindez nagyon tetszett, hi-
 szen bizonyos dolgokat már tudott is.

„És mi következik ezután?” – érdeklődött Hasszán.

„Maradj a helyeden” – mondta az édesanyja – „és ugyanebben
 a helyzetben mondj el még egy rövid szúrárt! A szúra egy része
 a Koránnak, és a Korán Írás, melyet Allah küldött le Mohamed
 prófétának (béke legyen vele). El tudsz mondani egy rövid
 szúrárt?”

„Igen!” – válaszolta Hasszán. „Az Al-Ikhlász szúrárt:

Biszmil-láhi ar-rahmání ar-rahím
 Kul huwallahu ahad
 Allahu asz-szamed
 Lám jelid wa lám julád
 Wa lám jakun láhu kufuán áhád.”

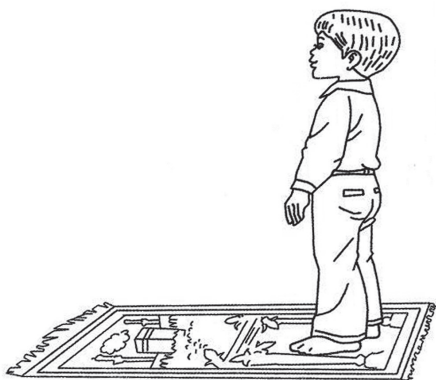

„Nagyon szépen elmondtad!”
– dicsérte meg a kisfiút az
édesanyja. „Gondolj csak bele:
már két szúrát el tudsz monda-
ni teljesen egyedül!”

„Tudok még egyet!” – tört
ki örömkialtásban Hasszán
– „Inna atajna...”

Édesanyja elmosolyodott és így szólt:

„Várrj! Nem kell úgy sietni! Majd később elmondhatod ezt a
szúrát is.”

Az édesanyja folytatván
beszédét, elmondta, hogy
Mohamed Próféta (béke le-
gyen vele) hogyan beszélt ar-
ról, hogy az Al-Fatiha szúra
elmondása után ajánlatos el-
mondanunk egy másik rövid
szúrát. Majd ezután meg kell
hajolnunk és háromszor elis-

mételni: „Szubhána rabbijel ’azím!”

„És ez mit jelent?” – kérdezte Hasszán.

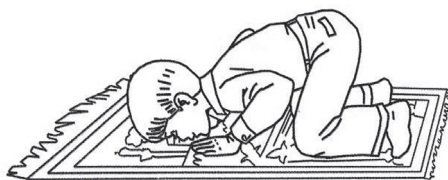
„Ez azt jelenti: Dicsőség a Hatalmas Uramnak!” – felelte az
édesanyja.

„Ez azt jelenti, hogy Allah az én Hatalmas Uram!” – mond-
ta Hasszán, és meghajolván háromszor elismételte: Szubhána
rabbijel ’azím.”

Az édesanyja így folytatta tovább: „Majd ezután újra fel-
egyenesedünk és azt mondjuk: Szami all-láhu liman hamidah,
rabbana wa-laka al-hamd. Ami azt jelenti: Allah hallja azokat,
akik magasztalják Őt, Ó Urunk, Téged illet a hála.”

Hasszán megismételte:
„Szami all-láhu liman hamidah,
rabbana wa-laka al-hamd.”

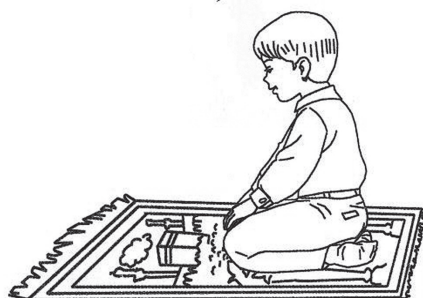
„Ezután Allahu Akbar-t mon-
dunk és letérdelünk.”

Míg az édesanya magyarázta, hogyan kell imádkozni, Hasszán pontról-pontra követte őt és nagy figyelmet fordított minden apró részletre, amit az édesanyja mondott, illetve csinált.

„Most pedig homlokunkat a földre helyezve, háromszor elismételjük: Szubhána rabbijel 'ala” – magyarázta édesanyja Hasszánnak.

Hasszán követte édesanyja példáját és elismételte háromszor: „Szubhána rabbijel 'ala.”

„Majd Allahu Akbar-t mondunk és felülünk. Ezután Allahu Akbar-t mondunk és ismét leborulunk, homlokunkat a földre helyezve. Nem mozdítva el homlokunkat a földtől, háromszor elismételjük: „Szubhána rabbijel 'ala”. Végül újra felegyenesesdünk, de miközben felállunk és kiegyenesedünk, azt mondjuk, hogy Allahu Akbar.”

„De hiszen még nem mondtad el nekem, hogy mit jelent a Szubhána rabbijel 'ala” – mondta Hasszán.

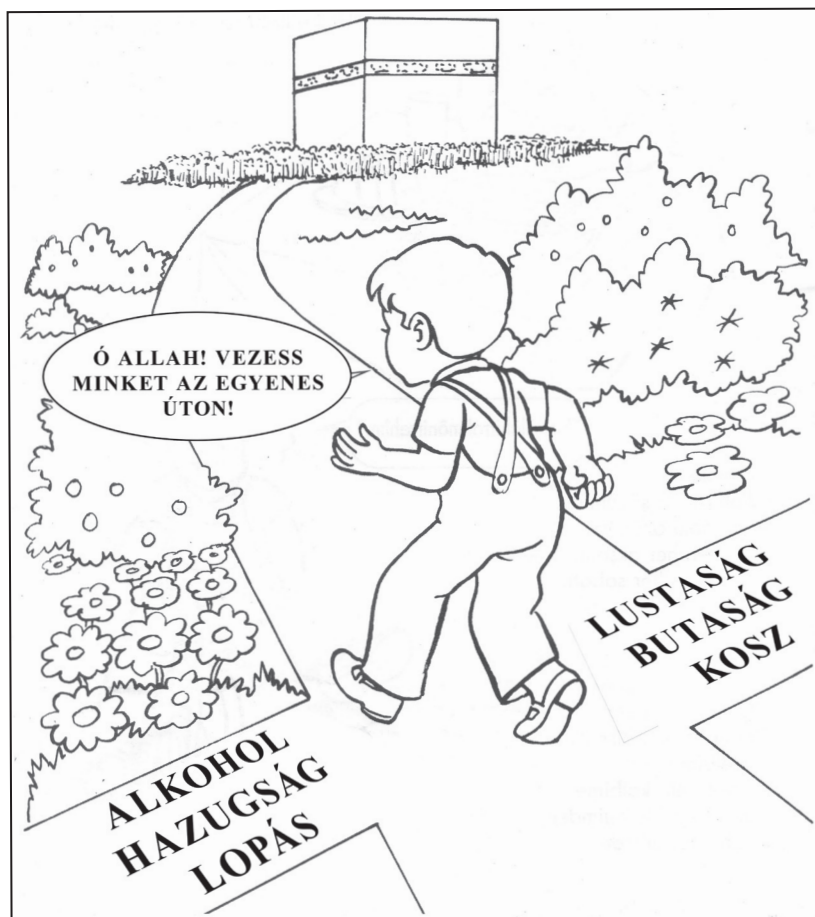
„Ez azt jelenti: Dicsőség Uramnak, a Leghatalmasabbnak!” – válaszolta az édesanyja.

Az édesanya elégedett volt. Most már biztosan tudta, hogy kisfia odafigyelt és semmit sem mulasztott el szavaiból.

„Nagyszerű,” – dicsérte meg őt az édesanyja – „nagyon szépen megtanultál mindent. Néhány alkalommal még mindezt elismételjük, amíg meg nem tanulod kívülről, de mára ennyi elég.

Nagyon figyelmes és szorgalmas voltál, én pedig nagyon büszke vagyok rád kisfiam! Holnap tovább folytatjuk a tanulást, és hamarosan úgy fogsz imádkozni, mint egy felnőtt.”

Hasszán szintén el volt ragadtatva attól, hogy mindent pontosan csinált. Mielőtt lefeküdt volna aludni, megpróbálta felidézni az ima szavait: „Szubhana rabbijel ’azím”, ami azt jelenti: Dicsőség a Hatalmas Uramnak! „Szami all-láhu liman hamidah” – azt jelenti: Allah hallja azokat, akik magasztalják Őt, és „Szubhána rabbijel ’ala” – azt jelenti: Dicsőség Uramnak, a Leghatalmasabbnak!” De azon a napon Hasszán nagyon sokat tanult és elfáradt. Hamarosan mély álomba merült.

4. Az ima (második rész)

Következő nap az édesanyja azt mondta Hasszánnak, hogy érkezett az ideje annak, hogy megtanulja az ima második részét.

„De mielőtt elkezdenénk,” – szólt az édesanyja – „ismételjük át az eddig tanultakat!”

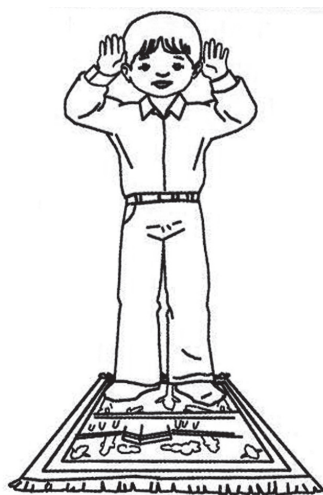
Hasszán felállt és határozottan azt mondta: „Először arccal Mekka irányába kell fordulnom, mely imairány neve: Kibla.”

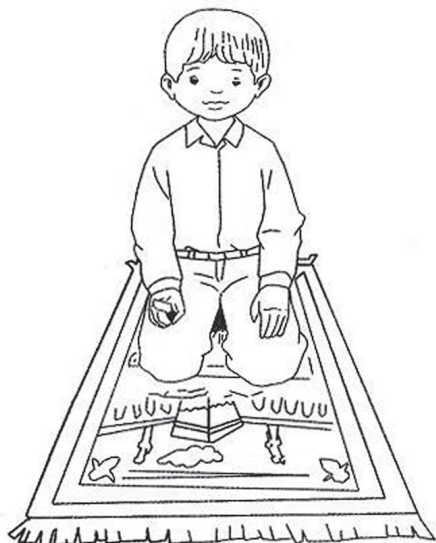
„Úgy van,” – mondta édesanyja – „de nem felejtettél el valamit, vagy te már megmosakodtál?”

„Ó, Istenem!” – kiáltott fel Hasszán – „Mégiscsak elfelejtettem!”

Hasszán gyorsan elszaladt a fürdőszobába és megmosakodott úgy, ahogyan az édesanyja tanította. Kezdte a kézfejjel, majd folytatta a száj, az orr, az arc, a kezek, először a jobb, majd a bal alkar megtisztításával, ezután megtörölte a haját és a füleit, könnyedén megérintve az ujjjaival. Ezután megmosta a lábait a bokacsontig, először a jobbat, majd a balt. Mialatt mosakodott, elgondolkodott: „Majdnem elfelejtettem az ima előtt megmosakodni, annak ellenére, hogy tudom, milyen fontos is az. Hogy imádkozni tudjak Allahhoz, elengedhetetlen tisztának lennem. Soha többé nem felejtkezhetek el erről!”

Ezután Hasszán gyorsan visszasietett az édesanyjához és odaállt mellé az imaszőnyegre. Hasszán összpontosított, felkészült az imára és arccal a Kibla irányába fordult. Mindkét kezét a füleihez emelvén mondta:

„Allahu Akbar.” Majd leengedte a kezét a mellkasára úgy, hogy a jobb kezét rátette a balra és elkezdte az imát az Al-Fatiha szúrával és a rövid Al-Ikhlász szúrával. Ezután azt mondta, hogy „Allahu Akbar” és meghajolt úgy, hogy kezeivel a térdére támaszkodott és háromszor elismételte: „Szubhána rabbijel ’azím.” Majd újra kiegyenesedve mondta: „Szami all-láhu liman hamidah, rabbana walaka al-hamd.” Ezután letér-

delt, majd homlokát a földre helyezve háromszor elismételte: „Szubhána rabbijel ’ala”. Aztán „Allahu Akbar”-t mondott és felült. Majd homlokát ismét a földre helyezte, s háromszor elismételte: „Szubhána rabbijel ’ala.”

Időnként az ima lefolyása alatt Hasszán elakadt, de édesanyja mindig kisegítette őt, így minden jól ment.

„Tehát az imént befejezted az első rakát,” – mondta az édesanyja – „folytasd az imát a második rakával, ismételten az Al-Fatiha szúra elmondásával!”

„És azután mondjam az Al-Ihlasz szúrárt?” – kérdezte Hasszán.

„Jobb, ha egy másik szúrárt mondasz el, annál is inkább, mivel te már más szúrákat is megtanultál”- ajánlotta az édesanyja.

Így Hasszán elmondta az Al-Aszr szúrárt:

„Biszmi-lláhi ar-rahmáni ar-rahím

Wal ’aszr

Innal inszána lafi khosr

Il-la-lazína 'amanu wa-
'amilu-asszáliháti wa-
tawaszau bil-hakki wa-
tawaszau bisszabr.”

„És most ugyanúgy folytas-
sam, mint az első rakában?”
– kérdezte Hasszán.

„Igen” – válaszolta az édes-
anyja – „most meghajolunk
egész testünkkel és azt mondjuk: „Szubhána rabbijel 'azím.”

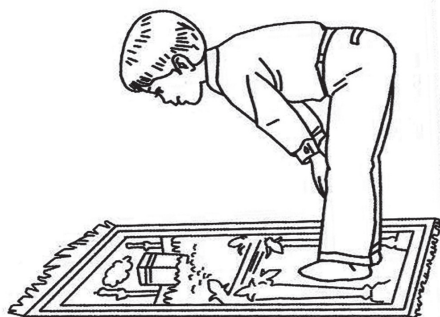
Hasszán mélyen meghajolt. „Nem, nem kell ilyen mélyen”
– mondta az édesanyja. Úgy hajolj meg, hogy ha a hátadra ten-
nének egy pohár vizet, akkor az ne boruljon ki.” Hasszán ismét
meghajolt, de most már próbált odafigyelni arra, amire édes-
anyja felhívta a figyelmét. „Így ni, ez az, nagyon ügyes vagy!”
– mondta elégedetten az édesanyja.

Hasszán ezután újra kiegyenesedett és azt mondta: „Szami all-
láhu liman hamidah, rabbana walaka al-hamd”. Ezt követően a
földre borult úgy, hogy homlokát a földre helyezte és három-
szor elismételte: „Szubhána rabbijel 'ala”. Majd térden ülve azt
mondta: „Allahu Akbar”. Ezt követően homlokát ismét a föld-
re helyezte, s háromszor elismételte: „Szubhána rabbijel 'ala” ,
majd leült a térdeire, és elégedetten így szólt:

„Befejeztem a második rakát.”

„Igen, így igaz” – mondta az édesanyja, aki szintén nagyon
elégedett volt. „A második rakával készen vagyunk. Emlékezz
arra, hogy az az ima, melyet kora reggel végzünk el, csak két
rakából áll. Befejezván azt, még elmondunk néhány szót a sar-
kainkon ülve.”

Hasszán a sarkára ült és édesanyja után ismételte: „At-tahijjátú
lilláhi was-szalawatu wat-tajjibátu” Ez azt jelenti: Hálás kö-

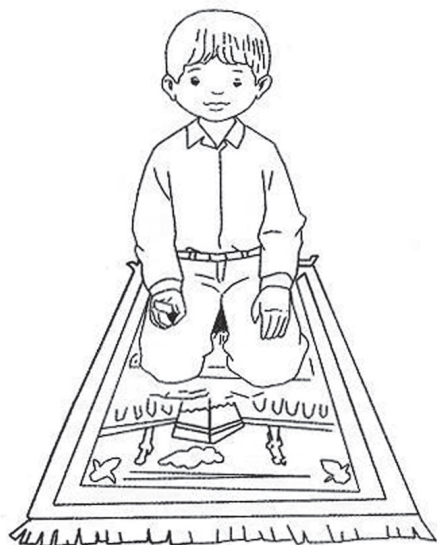
szöntések szálljanak Allahhoz és (minden) imádság és (minden) jószág. Ezután így folytatjuk: „Asz-szalámu ’alajka je ajjuhán-nabijju wa rahmatul-láhi wa barákátuhu. Asz-szalámu ’alajna wa ’ala ’ibadil-láhisz-szalihina.” Ami azt jelenti: Béke legyen veled, ó Próféta! És Allah kegyelme és Allah áldásai. Béke legyen mindannyiunkkal és Allah igaz szolgáljaival. Majd azzal fejezzük be az első részt, amit már tudsz: „Ashadu an la ilaha illál-láhu wa ashadu anna Muhammadan ’abduhu wa raszuluhu!” Ami azt jelenti: „Tanúsítom, hogy nincs más isten Allahon kívül és tanúsítom, hogy Mohamed az Ő szolgálja és küldötte!”- szólt közbe boldogan Hasszán, hiszen ezt már ő is tudta.

„Így van, és ez még nem minden!” – szólt az édesanyja. „De ne aggódj, mindig elismételheted utánam, amit még mondani kell, amikor együtt imádkozunk.”

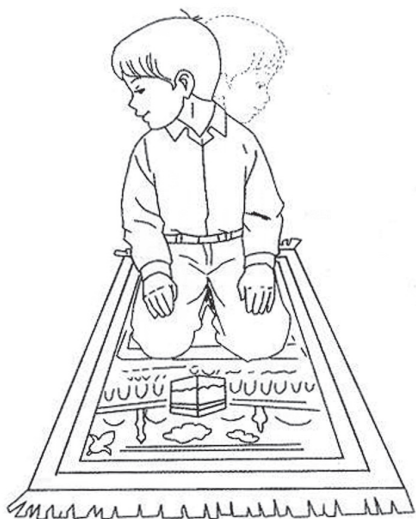
Az édesanyja elmosolyodott és biztatóan folytatta: „Gyorsan emlékezetedbe fogod vésni ezeket a szavakat. Észre sem fogod venni és már meg is tanultad! Íme egy része így hang-

zik: „Allahhumma szalli ’ala Muhammad wa ’ala áli Muhammad.” vagyis: Ó, Allah! Küldd kegyelmedet Mohamedre és Mohamed családjára!” Miután édesanyja elhallgatott, Hasszán kérlelni kezdte: „Légyszi, Anya, mondd el végig, hogy egyben hallhaszam az egészet! Kérlek!”

„Rendben” – válaszolta az édesanyja – „már úgy sem maradt sok a tesehudból. Szóval a második része így hangzik:

„Allahumma szalli 'ala
Muhammad wa 'ala áli
Muhammad
Kama szallajta 'ala Ibrahim
wa 'ala áli Ibrahim
Wa bárík 'ala Muhammad
wa 'ala áli Muhammad
Kama bárakta 'ala Ibrahim
wa 'ala áli Ibrahim
Fil- 'álamina inneke hami-
dun madzsid.”

Ami azt jelenti:

„Ó, Allah! Küldd kegyelmedet Mohamedre
és Mohamed családjára úgy,
ahogyan kegyelmedet adtad Ábrahámnak
és Ábrahám családjának!
És add áldásaidat Mohamedre
és Mohamed családjára úgy,
ahogyan megáldottad Ábrahámot
és Ábrahám családját ezen a földön és a túlvilágon!
Valóban, Te vagy a Legdicsőbb és a Dicséretreméltó.”

Ezután Hasszán pontosan követte azt, amit az édesanyja csinált, arccal jobbra, majd balra fordulva elismételte:

„Asz-szalamu 'alajkum wa rahmatul-láh”.

„Ezekkel a szavakkal a békét, kegyelmet és Allah áldását kívánjuk mindenkinek” – magyarázta az édesanyja. Majd fogta és megölelte Hasszánt. „Nagyon büszke vagyok rád kisfiam, mert már tudod, hogyan kell imádkozni. Mától kezdve minden nap együtt fogjuk elvégezni az imádkozást. Hamarosan meglepjük édesapádat, megmutatjuk neki, hogy milyen jó és igyekvő muszlim kisfia van.”

„Igen,” – mondta Hasszán – „de először meg kell, hogy tanuljam az utolsó részecskét, hogy emlékezzek rá, és soha ne felejtsem el!”

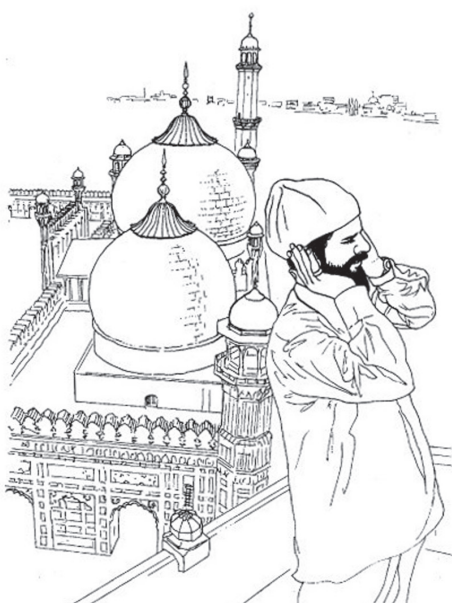
„Először győződj meg arról, hogy az, amit már kívülről tudsz, érthető-e a számodra. Érted-e azt a gondolatot, amit közölni akar veled – hiszen mi, mint ahogyan a világ összes többi muszlimja, arabul imádkozunk, és pontosan tudnunk kell, hogy mit mondunk az ima idején.”

Mialatt mindezt elmagyarázta az édesanyja, könnyedén megpaskolta Hasszánt.

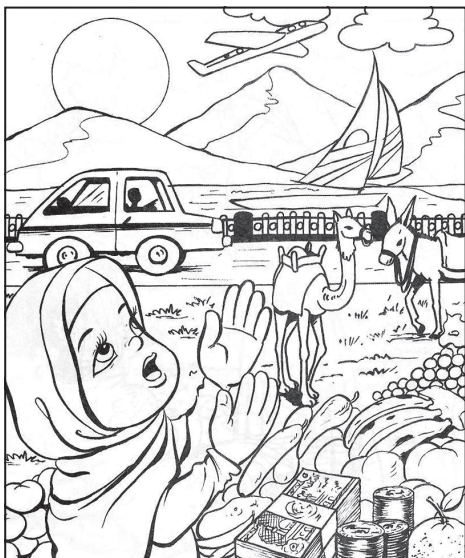
Hasszán nagyon boldog volt. Három nap alatt sok mindent sikerült megtudnia és megtanulnia: hogyan történik az ima előtti rituális mosakodás, és hogyan történik maga az ima. A tanultakat minden nap gyakorolva a szülőkkel, Hasszán hamarosan önállóan is tudni fogja ezeket a dolgokat.

A tanult dolgok nem voltak bonyolultak Hasszán számára, hiszen édesanyja pont olyan aprólékosan és pontosan elmagyarázott neki mindent, mint ahogyan maga a Próféta (béke legyen vele) tanította a társait. A Próféta (béke legyen vele) Mekkában

és Medinában is beszélt erről a muszlimoknak. Ezek a muszlimok elmagyarázták a hallottakat a saját gyermekeiknek, és ezek a tanítások így szálltak nemzedékről nemzedékre. Eljön az a nap, amikor Hasszán is elmagyarázza ezeket a dolgokat a saját gyermekeinek, hogy ők is jó muszlimok lehessenek, és hogy tudják, hogyan kell tanítaniuk saját gyermekeiket.

5. A böjt

Nemrég érkezett vendégségbe Leila és Hasszán családjához Izmáel nagybácsi.

„Már csak napok kérdése és kezdetét veszi a böjt hava” – mondta Izmáel nagybácsi Hasszánnak és Leilának, – „de még mielőtt megkezdődne, szeretnék hazaérni.”

„Mesélj nekünk a böjt haváról” – kérte Hasszán és Leila.

„Örömmel”- felelte Izmáel nagybácsi és elkezdett beszélni: „Ahogy kezdetét veszi a böjt hava, minden muszlim, a keleti és a nyugati országokban élők, az arabok és a nem arabok – tehát az összes muszlim a világon – elkezd böjtölni. Ti is böjtölhettek a felnőttekkel együtt, de csak egy pár napot. A böjt egy egész hónapig tart, de ez számotokra most még túl hosszú idő. De amikor felnőtök, ez nem fog nektek problémát jelenteni.”

„És mit jelent az, hogy böjtölni?” – kérdezte Hasszán.

„Böjtölni azt jelenti: semmit sem enni és semmit sem inni” – válaszolta Izmáel nagybácsi.

„Egyáltalán semmit?” – kiáltott fel Hasszán és Leila.

„Egyáltalán semmit!”- felelte Izmáel nagybácsi, de a gyerekek meglepődését látván, folytatta – „ugyanakkor, hogy mindez ne legyen elviselhetetlen számunkra, Allah előírta nekünk, hogy este megszakítsuk a böjtöt. Ez azt jelenti, hogy a Ramadán havában hajnal hasadtától böjtölünk, amíg a Nap le nem nyugszik.”

„És miért kell böjtölnünk?”
– kérdezte Leila.

„Azért, mert ez is azok közé a dolgok közé tartozik, amit Allah bölcsen előírt számunkra”- szólt Izmáel nagybácsi. „Böjtölve jobban megismerhetjük a dolgok lényegét, azt, hogy mennyire jól gondoskodott rólunk Allah, ellátott minket mindennel, amire szükségünk van. Ezt nekünk Mohamed

Próféta (béke legyen vele) magyarázta el. Allah egész évre ellátott minket étellel, így különös hálával tartozunk Allahnak azért az ételért, amelyet nekünk adott.

Más szavakkal: böjtölve megtanuljuk megismerni az étel értékét, amelyre gyakorta úgy nézünk, mint valami magától értetődő dologra. Ha egész nap nem eszünk és estig kell várnunk, az arra készítet minket, hogy elgondolkodjunk azon, mit is jelent számunkra az a táplálék, amivel Allah ellátott minket.”

Leila mélyen elgondolkodott azon, amiről Izmáel nagybácsi beszélt nekik, és egyetértett vele.

„Én tudom, hogy ha minden nap annyi cukrot és édességet ennék, amennyit csak szeretnék, aztán néhány nap egyáltalán nem ehetnék, akkor ez arra készítetne engem, hogy elgondolkodjak azon, hogy mennyire szeretem az édességet” – vonta le a következtetést Leila.

„Úgy van, Leila,” – mondta Izmáel nagybácsi – „de a böjtnek más okai is vannak. Amikor böjtölünk, megtanulunk étel nélkül lenni egész nap. Ezáltal nagyon hasznos tapasztalatra tehetünk szert. Ha eljön az életedben egy olyan nap, amikor

nincs semmilyen élelmed, akkor nem fogsz olyan hamar éhséget érezni, és nem fogsz pánikba esni, mert tudni fogod, hogy már böjtöltél Ramadán havában. Így türelmesen tudsz majd várni mindaddig, amíg nem találsz valami ehetőt.”

„Igazad van, nagybácsi!” – szólt Hasszán. „Egyszer, amikor iskolába mentem, elfelejtettem szendvicset vinni magammal és a szünetben szörnyű éhséget éreztem. De ha elkezdek böjtölni, és megtanulom elviselni az éhséget és a szomjúságot, akkor a következő alkalommal, ha elfelejtek magammal szendvicset vinni, akkor jobban fogom bírni.”

Izmáel nagybácsi elnevette magát. „Így igaz,”- mondta – „de ez még nem minden. A böjtnek van egy sokkal lényegesebb oka. Amikor nem eszünk, átérezhetjük azt, amit a szegények éreznek, amikor nincs mit enniük és éheznek!”

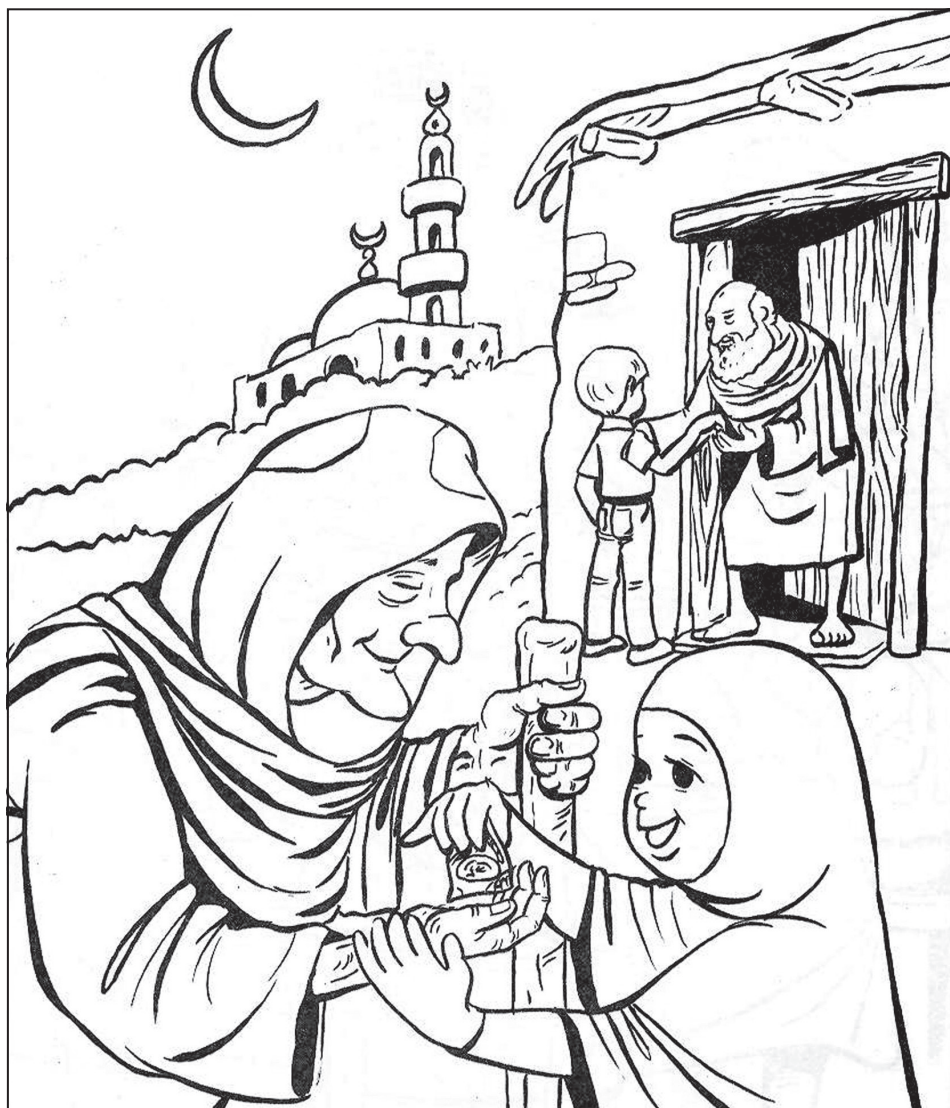
E szavak hallatán Hasszán nagyon elszomorodott. „Hogyan lehetséges az, hogy az embereknek nincs mit enniük?” – csodálkozott el.

De ebben a pillanatban eszébe jutott, hogy már hallott olyan gyerekekről, akik a világ különböző részein élnek, és nap, mint nap éheznek, vagy sohasem laknak jól. Arra is emlékezett Hasszán, hogy amikor nem ette meg az egész vacsoráját és a maradékot ki akarta dobni, a szülei azt mondták neki: – „Nem szabad így pazarolnod az ételt. Hiszen olyan sok éhező gyermek van a világon!”

„Ez szép gondolat”- mondta Hasszán és Leila. „Amikor itt lesz a Ramadán ideje, mi is

böjtölni fogunk. Megkérjük édesapánkat és édesanyánkat, hogy gyűjtsék össze azt a pénzt, ami a böjt idején megmarad, hogy adakozhassunk az éhezőknek és a szegényeknek. Később, amikor felnövünk, az egész Ramadánt végig fogjuk böjtölni, és akkor a családjunkban még több pénz fog megmaradni és akkor a szegényeknek még többet adakozhatunk!”

Ramadán az adakozás hónapja

6. A böjt (második rész)

Telt-múlt az idő és elérkezett a Ramadán ideje. Izmáel nagybácsi már hazautazott. Hasszán és Leila észrevették, hogy szüleik az átlagosnál korábban keltek fel és hallották, amint a konyha irányába vették útjukat. Még sötét volt, amikor ettek. Ennek az étkezésnek a neve: szuhur.

Hasszán és Leila elhatározták, hogy csatlakoznak hozzájuk.

„Szeretnénk veletek együtt szuhurt enni” – mondták a gyerekek szüleiknek. Ez kellemes meglepetés volt a szülők számára, akik nagyon örültek annak, hogy ilyen jó muszlim gyermekeik vannak. Így leültek, és együtt ettek. Ezután együtt végezték a reggeli imát, majd a gyerekek még visszafeküdtek aludni. Nem sokkal később Hasszán felkelt, hiszen iskolába kellett mennie. De ez alkalommal nem várt a reggelire, és arra sem, hogy szendvicset készítsenek neki, amit elvihet az iskolába. Hasszán szeretett volna enni, de semmit sem szólt ezzel kapcsolatban. Délben olyan éhséget érzett, mint még soha, de Izmáel nagybácsira gondolt, s arra, amiről mesélt. A muszlimok a világ más részein szintén böjtölnek és Izmáel nagybácsi valószínűleg pont olyan éhes, mint ő. Hasszánnak eszébe jutottak Izmáel nagybácsi szavai: „A szegények minden nap éheznek”. Hasszán pedig tudta, hogy este annyit ehet és ihat, amennyit csak akar.

Amint beesteledett, édesanyja egy könnyű előételt helyezett az asztalra. A reggeli étkezés neve szuhur volt, az esti étkezés

neve pedig: iftar. A család asztalhoz ült és elkezdtek enni. Hamarosan elmúlt az éhségük. Hasszán és Leila nagyon boldogok voltak, hogy ilyen sikeresen kiállták a böjt első napját.

Később, az ima után következett az igazi vacsora, ami nagyon finom volt, és mindannyiukat hatalmas megelégedéssel töltötte el. Ezután a

gyerekek hamarosan aludni mentek. Hasszán nagyon elfáradt, de mielőtt még elaludt volna, Izmaél nagybácsira gondolt, és az általa megnevezett okokra, melyeknek erejével a muszlimok böjtölnek: meg akarják osztani ételmüket a szegényekkel és kifejezni a hálájukat Allahnak, aki mindennel ellátta őket. Hasszán nagyon hálás volt, hogy az este beköszöntével végre ehetett. A szegények ugyanakkor ezt nem tehetik meg. Éhezniük kell este is. És Hasszán így szólt magában: „Hálát adok Allahnak azért, hogy elegendő étellemmel lát el engem!”

Már csaknem elaludt, amikor hirtelen eszébe jutott valami. Felkelt és a szüleihez sietett.

„Ne felejtsetek el felkelteni engem, hogy szuhurt egyek” – kérte őket. „Holnap ismét szeretnék böjtölni, hogy a szegényeknek több ételjem jusson!”

Ezután visszafeküdt és hamarosan már mélyen aludt.

7. A böjt (harmadik rész)

Leila szintén kora reggel kelt fel. Azután, hogy befejezték a szuhurt, édesanyjuk így szólt hozzájuk: „Mielőtt elkezdődne a böjt, el kell határozni a nijját”.

„És mi az a nijjá?” – kérdezték a gyerekek.

„A nijjá azt jelenti: szándék” – válaszolta az édesanyjuk – „Ha az ember böjtölni akar, elhatározza, hogy elhagyja a böjtöt megtörő dolgokat Istennek való engedelmességből. Ez az elhatározás a nijja, azaz a szándék.”

„És hogyan kell ezt kimondani?” – érdeklődött Hasszán.

„A szándékot nem kell kimondani” – felelte az édesanyja – „mert a szándék helye a szívben van.”

Ugyanezen a napon este édesanyjuk beszélt Hasszánnak és Leilának arról, hogy a muszlimoknak még az iftar étkezés előtt el kell mondaniuk a douát, ami fohászt jelent.

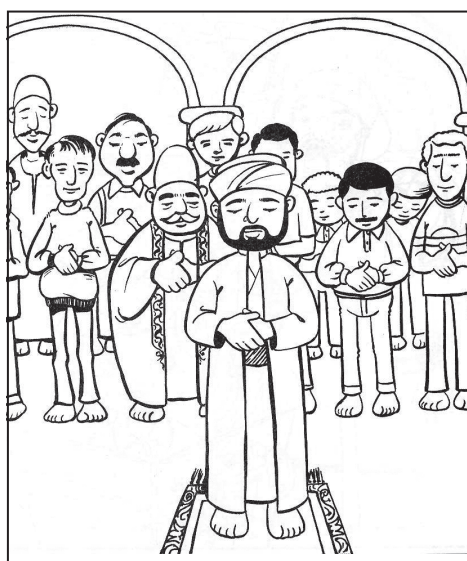
Majd így magyarázott tovább: „Ez a doua így szól: Ó Allah! Érted böjtöltem, és most azzal töröm meg a böjtömet, amivel elláttál engem. Mindez pedig arabul így hangzik: Allahumma laka szumtu wa 'ala rizkiká aftartu.”

„Istenem,” – vette észre Hasszán – „hiszen ez nem is bonyolult.”

Hasszán édesapja – aki szintén ott volt – hallotta, amit a fia mondott.

„Valóban,” – mondta az édesapja – „ez egyszerű, és ha nap, mint nap böjtölsz, akkor ezt minden este el fogod mondani, és könnyen megjegyezheted.”

„Jó,” – szólt Hasszán – „de még nem tudom kívülről. Segítesz a megtanulásában?”

„Természetesen segíték!” – nyugtatta meg az édesapja. „Úgy gondolom, az lesz a legjobb, ha közösen mondjuk el a douát. És így ti, gyermekeim, gyorsabban megtanulhatjátok ezeket a szavakat. Ezután pedig együtt elkezdhetünk enni.”

Vacsora után édesanyjuk

beszült a gyerekeknek a Lajlatu-l-kadr-ról: „Lajlatu-l-kadr a Ramadán utolsó tíz éjszakája közül az egyik páratlan éjszaka” – mondta. „Ezek a páratlan éjszakák nagyon sokáig nem fekszünk le aludni, Koránt olvasunk, sokat imádkozunk és fohászkodunk.” Ezután így folytatta „Ramadán hónapban pontosabban az Elrendelés Éjszakáján, Lajlatu-l-kadr éjjelén, sok-sok évvel ezelőtt, küldte le Allah a Koránt a hetedik égből az első égbe, ahonnan Gábriel angyal elhozta Mohamed Prófétának (béke legyen vele), utasítva őt, hogy menjen az emberekhez, és adja át nekik Allah azon üzenetét, hogy Allah teremtette meg őket és Ő gondoskodik róluk. Ezért az embereknek egyedül Allahot kell imádniuk, csakis Hozzá kell fohászkodniuk, jót kell cselekedniük, szépen kell viselkedniük, és segíteniük kell a szegényeket, az árvákat és a betegeket.”

E szavak hallatán Hasszán számára világossá vált Allah parancsa. „Nekünk, muszlimoknak segítenünk kell a szegényeket, ami azt jelenti, hogy adakoznunk kell nekik, hogy legyen mit enniük” – mondta Hasszán. „Ezért ebben a hónapban, amikor böjtölünk, jobban együtt tudunk érezni velük.” – magyarázta az

édesapja. Leila lelkesen felkiáltott: „Én tudok egy olyan szúrát, ami a Lajlatu-l-kadr-ról szól!” és már el is kezdte mondani:

„Biszmil-láhi ar-rahmáni ar-rahím
Inná anzelnáhu fi leilatul-kadr,
wa má adraka má leilatul-kadr,
leilatul-kadri khairun min elfi sahr,
tanazzalul-maláikatu war-ruhu
fihá bi-ithni rabbihim min kulli amr
szalámun hije, hattá mattlail-fadzsr.”

„Má sá Allah! Milyen ügyes vagy, nagyon szépen elmondtad!”
– dicsérte meg a kislányt az édesapja.

Hasszán és Leila türelmetlenül várták a Lajlatu-l-kadr napját, amikor is sokáig fennmaradhatnak.

Ramadán a Korán hónapja

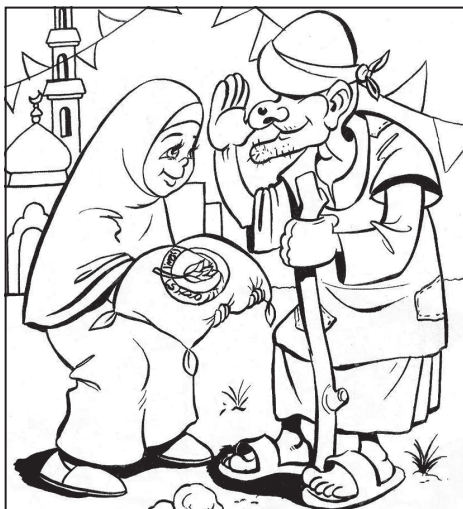
Az íd az istenszolgálat ünnepe és a hála kifejezése

8. Zakát – Adakozás

A Ramadán hónap befejeztével nagy ünnep vette kezdetét. Mindenki nagyon boldog volt, hogy – Allah engedelmével – sikerült legyőznie a megpróbáltatásokat a böjt havában.

Hasszánt egyszerűen csodálatba ejtette a szétosztott ételek mennyisége, valamint az ünnepre összegyűlt emberek száma.

„Édesanyám valószínűleg nagyon sok pénzt adott ki élelmiszerekre,” – gondolta – „de remélem, hogy nem költötte el az egészséget, amit összegyűjtöttünk, hogy adakozhassunk a szegényeknek.”

Azon a reggelen az édesapa elvitte az egész családot a mecsetbe, hogy más muszlimokkal együtt imádkozzák az ünnepi imát. Útban a mecset felé, Hasszán megkérdezte az édesapját:

„Mi lesz azzal a pénzzel, amit félretettünk? Szétosztjuk a szegények között?”

„Természetesen!” – nyugtatta meg az édesapja. – „De az az igazság, hogy én már átadtam azt a szegényeknek, mert Mohamed Próféta (béke legyen vele) arra tanított minket, hogy az adakozást még az ima előtt el kell végezni. De ez még nem minden! Abból a finom ételből is adakozunk a szegényeknek, amelyet édesanyád készített. Itt is élnek szegény emberek, és bár nem éheznek, a megélhetés mégis nehéz számukra. Így az ünnepi ételből részesedvén, nagyon boldogok lesznek.”

„És hogyan lehet még segíteni a szegényeken?” – érdeklődött Hasszán.

„Erről” – mondta az édesapja – „majd a mecsetből útban hazafelé fogok mesélni neked.”

A mecsetben sok ember volt. A férfiak ültek elől, a nők pedig mögöttük. Hasszán édesapja mellett ült a szőnyegen. Ima után mindenki üdvözölte a másikat, és áldott ünnepeket kívántak egymásnak, az alábbi szavakkal: „Id Mubarak”. Hasszán azt is megtudta, hogy

a Ramadán hava utáni ünnep neve 'Id-al-fitr.

Az úton hazafelé édesapja így szólt Hasszánhoz: „Megígértem neked, hogy majd beszélek arról, hogyan lehet még segíteni a szegényeken. A Korán szerint az, akinek elegendő pénze van, minden évben köteles a szegényeknek adakozni abból annyit, amennyi őket megilleti. A régi időkben az emberek rendszerint különböző jószágokat, tevéket, birkákat tenyésztettek, illetve gabonát, zöldséget és gyümölcsöt termesztettek. Ennek egy részét adakozták a szegényeknek. Ez az, amit mi úgy hívunk: zakát. Napjainkban a zakátot rendszerint pénzben adjuk. Ha nekünk valamiből 100 van, akkor ebből 2,5-et kell adnunk a szegényeknek, vagyis a vagyonunk 2,5%-át.”

Hasszán zavarba jött. – „De ha pénzt adunk a szegényeknek, akkor mégis miért van annyi szegény ember a földön?” – kérdezte. „Ha a gazdagok mindig adakoznak, akkor valószínűleg nem kellene szegény embernek lennie!”

„Attól tartok, hogy ez nem ilyen egyszerű” – mondta az édesapja. „Sajnos, nem mindenki tartja be Allah utasítását. És ez gyakran éppen a gazdagokra vonatkozik, mert ők mindig többet

és többet akarnak, így teljesen elzárkóznak attól, hogy valamit is adjanak.”

„Úgy tűnik, hogy már hallottam erről” – emlékezett Hasszán. – „Ugyanez történt Mekkában, Mohamed Próféta (béke legyen vele) idején, nem igaz? Miért ilyen önzőek a gazdagok?”

„Sok gazdag ember, úgy gondolja” – mondta az édesapja – „hogy a pénzéért mindent megvásárolhat ezen a világon, és így már nem gondol Allahra. Csakis magára gondol és a gazdagságra.”

„Ez számomra érthetetlen” – szólt Hasszán.

„Megpróbálom elmagyarázni neked másképp” – mondta az édesapja. „Ugye nem felejtetted el, hogyan kezdődik a sahada?”

„Nem felejtettem el,” – mondta Hasszán – „ashadu an la ilaha illal-láh, ami azt jelenti: tanúsítom, hogy nincs más isten Allahon kívül!”

„Pontosan ez a dolgok nyitja!” – kiáltott fel az édesapja. „Látod Hasszán, pontosan ez az, amit sok ember elfelejt, amikor meggazdagszik. Elfelejtik, hogy csakis Allah a Hatalmas és a Mindenható. Azt gondolják, hogy ha sok pénzük van, akkor ők is hatalmasak és mindenhatók lehetnek.”

Hasszán egy kis időre elgondolkodott, próbálta megérteni az édesapja által mondottakat. Majd folytatta: – „A zakát azt jelenti: adakozni a szegényeknek, hogy legyen elegendő pénzük a megélhetéshez. De ez azt is jelenti, hogy azok, akik

adakoznak a szegényeknek, sohasem gazdagodnak meg annyira, hogy elfeledkezzenek Allahról. Igazam van?”

„Igen,” – mondta az édesapja – „teljesen igazad van. Minden évben fizetjük a zakátot, és nem tartozik ránk az, hogy vannak olyan emberek, akik ezt nem teszik meg. Mi engedelmeskedünk Allahnak és fizetjük a zakátot. Az, amit mások csinálnak, az csakis az ő saját dolguk. Nekünk semmi közünk ahhoz, amit tesznek, az ő dolgaik nem tartoznak ránk, Allah majd kérdőre vonja őket ezzel kapcsolatban is.”

Hasszán egyetértően mondta: „Böjtölünk és fizetjük a zakátot, hogy segíthessünk a szegényeknek. A gazdagok szintén a barátaink, ám csakis abban az esetben, ha segítenek a szegényeken, úgy ahogyan mi is, és engedelmeskednek Allahnak. Mindenki, aki így cselekszik, az a mi barátunk!”

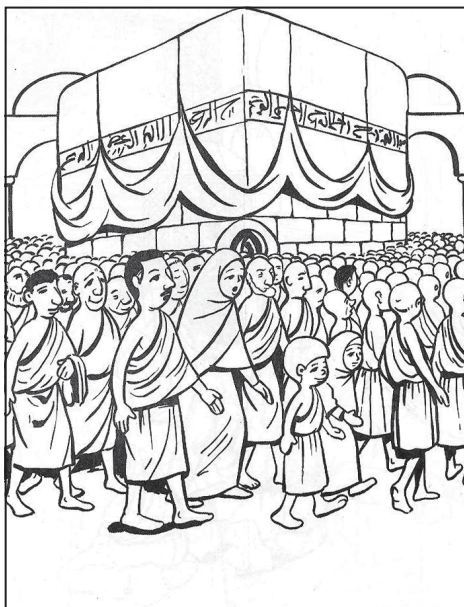
**Az adakozás erősíti a szeretetet
az emberek között**

9. A Zarándoklat

Három hónap elteltével ismét eljött Izmáel nagybácsi, de ez alkalommal magával hozta Fatima nagynénit is. Ők mindketten nemrég érkeztek meg Mekkából, ahová haddzsra utaztak.

A haddzs arab szó, amely azt jelenti: zarándoklat.

„Mekkában nagyon sok ember volt. Ők mind különböző országokból érkeztek oda” – mondta Izmáel nagybácsi.

„Így igaz” – folytatta Fatima nagynéni. „Ezek a férfiak és nők azért voltak Mekkában, mert a Koránban Allah előírta számunkra, hogy legalább egyszer az életben, ha van rá lehetőségünk, el kell mennünk oda. Tudjátok, hogy az iszlám – az Allahnak való engedelmesség – a sahada elmondását jelenti, a napi öt ima elvégzését, a böjtöt Ramadán havában, zakát adását a szegényeknek, és a zarándoklatot Mekkába.”

„És mit csináltatok ott?” – kérdezte Leila, aki már nagyon szeretett volna ezzel kapcsolatban többet tudni.

„Úgy végeztük el a zarándoklatot, ahogyan Mohamed Próféta (béke legyen vele) tanította” – kezdte el Izmáel nagybácsi. – „Először elmentünk egy kisebb hegyre, amely az Arafat síkság közelében található, és eltöltöttünk ott egy egész napot Allahhoz fohászkodva. Még ezen az estén továbbmentünk, míg el nem értünk egy völgybe, ahol összegyűjtöttünk néhány kisebb kövecskét. Másnap megérkeztünk Minába, amely egy kis telepü-

lés Mekka mellett. Minában van három magas kőoszlop. Ezeket dobáltuk meg a kis kövecskékkel, amiket korábban gyűjtöttünk. Minden egyes dobásnál „Allahu Akbar”-t mondtunk és eszünkbe jutott, hogy Ábrahám próféta (béke legyen vele) ugyanígy utasította el Ibliszt, a sátánt, amikor az el akarta téríteni őt Allah szolgálatától. Mindezt befejezván,

levágattuk a hajunkat és vettük egy juhót, amit levágtunk.”

„Én tudom, hogy miért” – szakította félbe Hasszán – „Allahnak ajánlottátok fel! Közben pedig megint eszetekbe jutott Ábrahám próféta (béke legyen vele), ugye?”

„Pontosan” – dicsérte meg Fatima nagynéni, és Hasszánra mosolygott. „Istenem! Már milyen sokat tudsz. Később elmeséled nekem Ábrahám (béke legyen vele) történetét. Rendben?”

De a beszélgetés a zarándoklatról ezzel még nem ért véget. Izmáel nagybácsi folytatta: „Ezután elindultunk Mekkába, ahol a Kába található. A Kába a mecset központjában helyezkedik el. Ez egy magas kőház, lapos tetővel ablak nélkül. A Kába körül sétáltunk és körüljártuk hétszer úgy, ahogyan Mohamed Próféta (béke legyen vele) utasított minket erre.”

„A Kábát Ábrahám próféta és az ő fia, Izmáel építették (béke legyen velük)!” – mondta Leila.

„Így igaz,” – dicsérte meg Fatima nagynéni – „és te tudod, hogy miért?”

„Nem.” – válaszolta Leila. – „Mondd el kérlek!”

„Azért építették ezt a kőházat, mert engedelmes szolgálói voltak

Allahnak” – kezdte el magyarázni nagybátyjuk. „Teljesítették Allah akaratát, és szerették volna, hogyha azok az emberek, akik eljönnek ehhez a házhoz, szintén megemlékeznének Allahról. A muszlimok pedig, Allahnak engedelmeskedve, ma is oda zárandokolnak.”

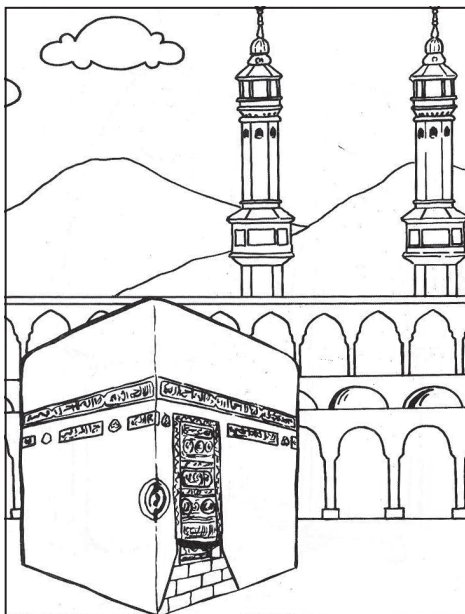
„És be lehet menni ennek a háznak a belsejébe?” – kérdezte Leila.

„Erre semmi szükség” – felelte Izmaél nagybácsi. „Valójában ez nem egy megszokott értelemben vett ház, nem hasonlít azokra, amelyekben mi élünk. Elegendő kívülről látni azt. Körüljárva a Kábát, visszagondolsz arra, hogy Allah minden időben küldött az emberiséghez prófétákat üzenettel, hogy az emberek megtudhassák, hogy hogyan érhetik el a boldogságot az evilági és a túlvilági életben. Ó, milyen jóságos és kegyelmes velünk Allah!” – mondta meghatottan Izmaél nagybácsi és a szemei megteltek könnyel.

A gyerekek elgondolkodtak ezen, és úgy találták, hogy Izmaél nagybácsinak teljesen igaza van. Allah valóban végtelenül jóságos az emberekhez!

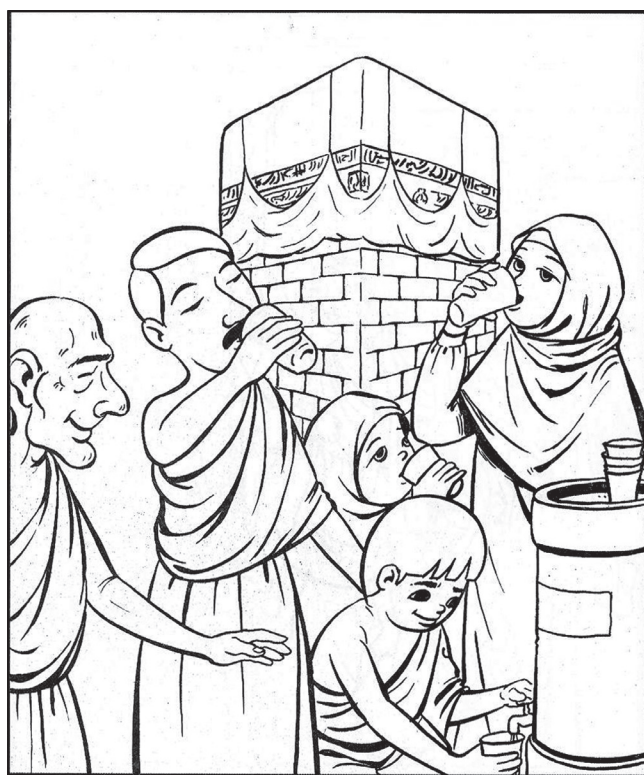
Kis szünetet követően a nagybácsi így folytatta: „Az első próféta Ádám, az utolsó pedig Mohamed volt (béke legyen velük). Minden egyes próféta ugyanazt mondta: „Csakis Allahban higgyetek! Ő megteremtett titeket és az egész világot a szolgálatotokra állította. Növényeket és állatokat teremtett, hogy ellásson benneteket. Csakis Allahhoz fohászkodjatok és cselekedjetek jót!”

Izmaél nagybácsi és Fatima nagynéni mindent elmeséltek

Mekkáról, és Hasszán Leilával izgatottan hallgatta. Nagybátyjuk és nagynénjük rengeteg különböző embert látott ott. Voltak olyanok, akiknek nagyon sötét volt a bőre, másoknak világos, megint másoknak pedig barnás árnyalatú. De a különböző külső ellenére ezek az emberek testvérként tekintettek egymásra, hiszen ők mind muszlimok, akik Allahban hisznek és követik Mohamed Próféta (béke legyen vele) utasításait. Ott nem tudja senki a másikról, hogy gazdag-e vagy szegény, mert mindenki ugyanolyan egyszerű fehér lepelben van.

„Amikor felnövök,” – gondolta Hasszán – „elmegyek zarándoklatra Mekkába!”

**A Zemzem forrásból inni
kegyes cselekedet**

10. Az iszlám öt alappillére

Hasszán és Leila az elmúlt hónapok során sok mindent megtanultak. Már tudják, hogy mit jelent a sahada és hibátlanul el is tudják mondani. Azt is tudják, hogy milyen fontos imádkozni és szüleikkel gyakorolják is minden nap. Megértették, hogy mit jelent a böjt és miért fontos a zakát. Izmáel nagybácsitól és Fatima nagynénitől pedig tanultak már a zarándokltról is.

A gyerekeknek elmagyarázták a szüleik, hogy az iszlámnak, mint egy háznak, öt oszlopa, támasztéka van.

Ezek a következők:

1. sahada
2. a napi öt ima
3. a böjt Ramadán havában
4. a zakát a nélkülözők megsegítésére
5. a zarándoklat Mekkába

„Ha ezek az oszlopok szilárdak, biztosan, erősen fog állni a ház. És ha ezt az öt kötelezettséget minden muszlim betartja, akkor minden muszlim erős lesz” –mondta édesapa.

„És ha valaki nem tartja be, akkor gyenge lesz, hiszen az a ház, aminek gyengék a tartóoszlopai könnyen össze is dőlhet” – állapította meg Hasszán. „Igazam van?” – kérdezte édesapját.

„Teljesen igazad van! Nagyon jól látod” – dicsérte meg az édesapja. Majd így folytatta: „Allah pedig jobban szereti az erős

hitű, kitartó, igyekvő muszlimokat, és sokkal elégedettebb velük, mint a gyenge és hanyag muszlimokkal.”

Hasszán és Leila elhatározták, hogy ők mindenképpen betartják ezeket az előírásokat, ha felnőnek, mert erős muszlimok szeretnének lenni, hogy elnyerjék Allah elégedettségét.

Al-Koránu kitábi
A Korán az én könyvem

A JÁMBORSÁG ÉS A HELYES VISELKEDÉS

1. A vendégek

Izmáel nagybácsi és Fatima nagynéni ismét ellátogattak Hasszánékhoz, de ez alkalommal magukkal vitték két gyermeküket is: Alit és Aminát. Ők annyi idősek voltak, mint Hasszán és Leila.

Ali és Amina a házba belépve azt mondták: „Asszalamu alejkum!” Hasszán és Leila pedig azt válaszolták: „Wa alejkumus-szalam!” Tudták,

hogy a Próféta (béke legyen vele) azt mondta, hogy mindig üdvözlünk kell egymást, és békét kell kívánni. „Asz-szalamu alejkum” és „wa alejkumus-szalam” jelentése: „Béke legyen veletek!” és „Veletek is legyen béke!”

A gyerekek együtt játszottak, bár Hasszán és Leila csak magyarul beszéltek, Ali és Amina pedig nem ismertek egyetlen magyar szót sem. De ennek ellenére nagyon jól megértették egymást. Kis idő elteltével a gyerekeket asztalhoz hívták, így Leila megmutatta a vendégeknek a fürdőszobát, ahol kezet moshattak. Ezután együtt ültek asztalhoz. Evés előtt Ali és Amina ezt mondták: „Biszmil-láhi!” E szavakat hallván Hasszán megkérdezte Izmáel nagybácsit: „Miért mondják ezt?”

„Ez azt jelenti: Allah nevében!” – válaszolta Izmáel nagybácsi. „Evés előtt azt mondjuk: „Allah nevében”, mert Allah ad ne-

künk ételt. Ezért mielőtt elkezdenénk enni, Allahra emlékezünk. Befejezve az evést pedig azt mondjuk: „Al-hamdu lilláh”.

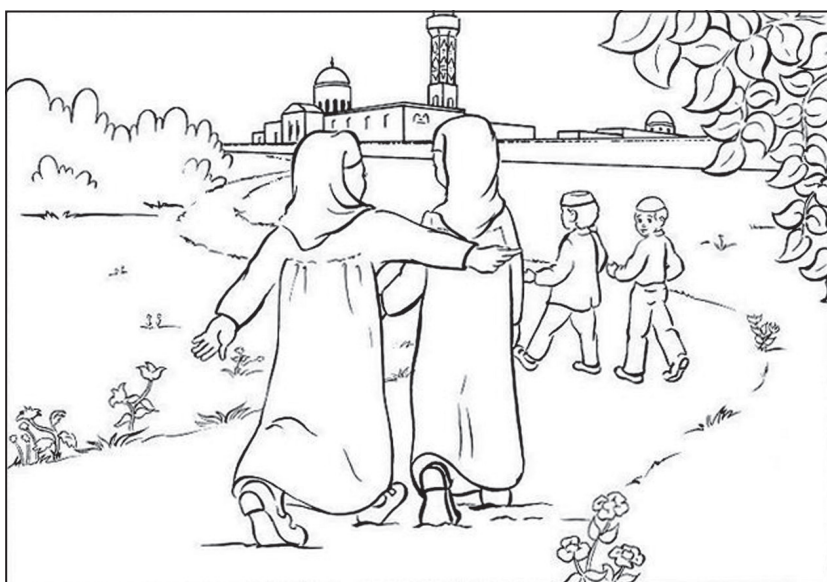
„Ez azt jelenti: „Hála Allahnak!” – mondta Leila.

„Úgy van” – erősítette meg Fatima nagynéni. – „Evés után köszönetet mondunk Allahnak, mert mindenünk, amink van, Allahtól van. De most már legfőbb ideje, hogy együnk!”

Mindenkinek nagyon ízlettek a finom ételek. A vendégek tiszteletére az édesanya különlegesen finom ételeket készített. Az evést befejezve Hasszán és Leila azt mondták: „Al-hamdu lilláh! Hála Allahnak!”

„Evés után elhangozhat még egy doua,” – mondta Fatima nagynéni – „ami nagyon egyszerű: Al-hamdu lilláhil-ládzi átámáná wa szakana wa dzseálana muszlimin. Ez azt jelenti: Dicsőség Allahnak, Aki ételt és italt adott nekünk, és muszlimokká tett minket.”

„Milyen szép doua” – mondta Hasszán – „most rögtön megtanulom!” Néhány alkalommal még elismételte Ali és Amina segítségével, és Leila is megjegyezte.

2. A mecset

Hasszán és Leila gyakran látják, hogy szüleik könyveket olvasnak az iszlámról. Egy nap Hasszán – aki már szépen tud olvasni – megkérdezte édesanyját, hogy ő is olvashat-e valamelyik könyvből. Édesanyja talált is számára egy érdekes könyvet, ami a mecsetekről szólt. Hasszán este felolvastott belőle édesanyjának és Leilának.

„A mecset egy olyan ház vagy épület, – olvasta Hasszán – amelyben a muszlimok közösen imádkozhatnak. Néhány mecset úgy néz ki, mint egy átlagos ház, de a legtöbbjüknek magas tornya van, amelynek a neve minaret. Amikor közeledik az ima ideje, akkor a müezzin, vagyis az az ember, aki az imára hív, felmegy a minaretbe, és onnan mondja el az azant. Az azan az imára hívás. Amikor elhangzik, a muszlimok gyülekezni kezdenek és felkészülnek az imára.

A mecset belsejében sok érdekes dolgot lehet látni. A nagyobb mecsetekben általában van kút és néhány vízcsap, hogy a muszlimok el tudják végezni az ima előtti rituális mosakodást.

Még mielőtt bemennénk a mecsetbe, levesszük a cipőnket. A mecset padlózata általában le van takarva nagy szőnyegekkel vagy kisebb szőnyegekcskével, és azokon senki sem járhat cipőben, mivel a muszlimok ezeken imádkoznak. Ima idején, mi muszlimok homlokunkat a földre helyezzük, ezért nagyon fontos, hogy az mindig tiszta legyen és senkinek sem megengedett

az, hogy utcai cipőben járjon rajta.

Az imateremben van egy fal-mélyedés (imafülke), amelynek a neve mihrab. A mihrab mutatja meg a Kibla irányát. A Kibla az az irány, amely felé elvégezzük az imát. A mihrab megmutatja nekünk, merre van a Kába Mekkában, és így tudni fogjuk, hogy ima idején arccal milyen irányba forduljunk.

A mihrab mellett van egy magas lépcső, amelynek a neve minbar. A pénteki ima idején innen mondanak beszédet. Aki a beszédet mondja, fölmegey a lépcsőn, és fönről beszél a hallgatókhoz, hogy azok mindent világosan halljanak.

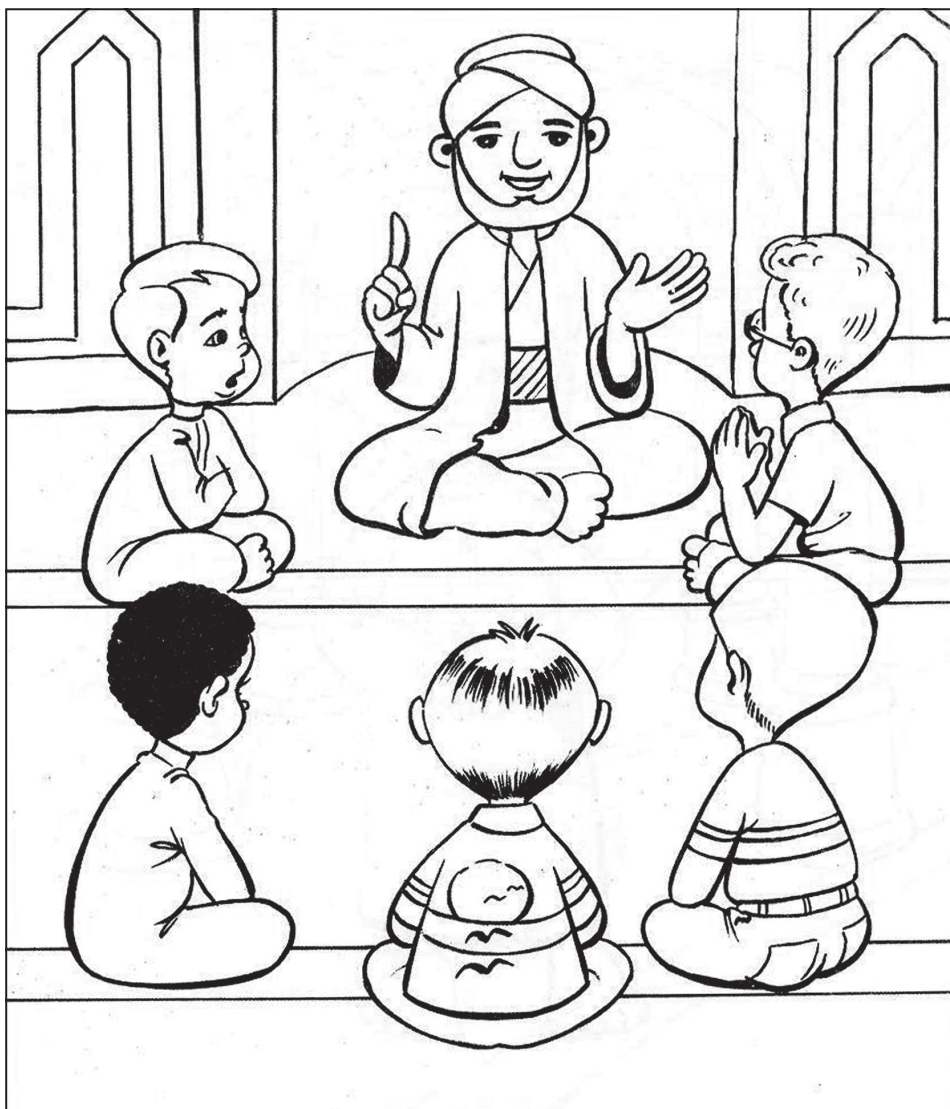
Azokban az országokban, ahol csak megfordultak a muszlimok, mindenütt megtalálhatók mecsetjeik, illetve imahelyiségeik. Amikor Mohamed Próféta (béke legyen vele) Medinába érkezett, az első dolga az volt, hogy mecsetet épített. A mecset az a hely, ahol a muszlimok együtt imádkoznak Allahhoz.”

„Ez nagyon érdekes volt!” – mondta Leila, mikor Hasszán befejezte az olvasást.

„És igazán szépen olvastál!” – dicsérte meg Hasszánt az édesanyja, és megsimogatta a fejét. „De most már ideje aludni, majd holnap ismét olvashatunk ebből a könyvből” – mondta az édesanyja.

Leila amikor lefeküdt, nem tudott azonnal elaludni, azon gondolkozott, vajon hogyan hívja a müezzin imára a muszlimokat. A könyv azt írta, hogy felmegey a minaretbe és elmondja az azant. De mi lehet az az azan? Végül Leila elhatározta, hogy másnap

reggel megkérdezi az édesanyját. Ebbe aztán belenyugodott és mély álomba merült.

**A mecsetben imádkozunk,
tanulunk és szépen viselkedünk**

**A Kába az első mecset, ami az embereknek tétetett
El-Kábatu qiblati. A Kába az imairányom.**

3. Azan

Másnap reggel Leila – ahogy elhatározta – azonnal meg is kérdezte édesanyát, hogy mi is az az azan.

„Az azan az imára hívás, ami az ima előtt hangzik el – ahogy erről tegnap olvastunk” – kezdte az édesanyja.

„Ezt tudom, de hogy hangzik?” – kérdezte Leila.

„Ne türelmetlenkedj! Máris mondom” – mosolyodott el édesanya kislánya tudásvágyát látva.

„Allahu Akbar (4-szer)

Ashadu an la ilaha illal-lah (2-szer)

Ashadu anna Muhammadan raszulul-lah (2-szer)

Hajja 'alasz-szalah (2-szer)

Hajja 'alal falah (2-szer)

Allahu Akbar (2-szer)

La ilaha illal-Lah”

„Ez azt jelenti:

Allah a Legnagyobb (4-szer)

Tanúsítom, hogy nincs más isten, csak Allah (2-szer)

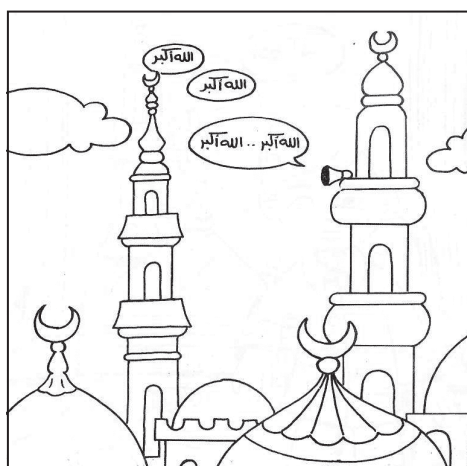
Tanúsítom, hogy Mohamed Allah küldötte (2-szer)

Gyertek imádkozni! (2-szer)

Gyertek a lelki üdvösséghez! (2-szer)

Allah a Legnagyobb (2-szer)

Nincs más isten, csak Allah.” – magyarázta édesanya.

Leila megpróbálta elismételni: „Allahu Akbar! Allahu Akbar! Allahu Akbar! Allahu Akbar! Ashadu an la ilaha illal-lah. Ashadu an la ilaha illal-lah.

Ashadu anna Muhammadan raszulul-lah. Ashadu anna Muhammadan raszulul-lah” – mondta, ám itt megakadt.

„Semmi baj!” – nyugtatta édesanya – „Nem kell azonnal megtanulnod. Majd gyakoroljuk, és idővel megjegyzed.”

Leila azonban nagyon szerette volna megtanulni az azant, mire Hasszán hazaér az iskolából. Tegnap Hasszán egy nagyon érdekes és hasznos könyvből olvasott fel neki, ma ő szerette volna Hasszánt megtanítani valami fontos dologra. Ezért egész nap szorgalmasan gyakorolt, és a nap során többször is megkérte édesanyját, hogy ismétlje át vele az azan szövegét.

A meglepetés nagyon jól sikerült. Leila egyszer sem hibázott, amikor elmondta az iskolából hazatérő Hasszánnak az azant.

„Hogy te milyen ügyes vagy!” – csodálkozott Hasszán, és Leila segítségével hamarosan ő is megjegyezte a szöveget.

Este édesapa is meghallgatta, hogy mit tanultak aznap a gyerekek.

„Nagyon büszke vagyok rátok! Igazán szorgalmas muszlim gyerekek vagytok!” – mondta elégedetten és átölelte gyermekeit. Majd így szólt Hasszánhoz: „Mostantól, ha én nem leszek idehaza, amikor édesanyáddal és Leilával imádkozni készültök, te mondod el imádkozás előtt az azant.”

Hasszán örült, hogy ismét hasznos dolgot tanult, és édesapja ilyen komoly feladatot bízott rá.

Ezen az estén Leila sem forgolódott álmatlanul az ágyában, hanem elégedetten merült álomba, hiszen ma ő tanított valami igazán fontosat Hasszánnak.

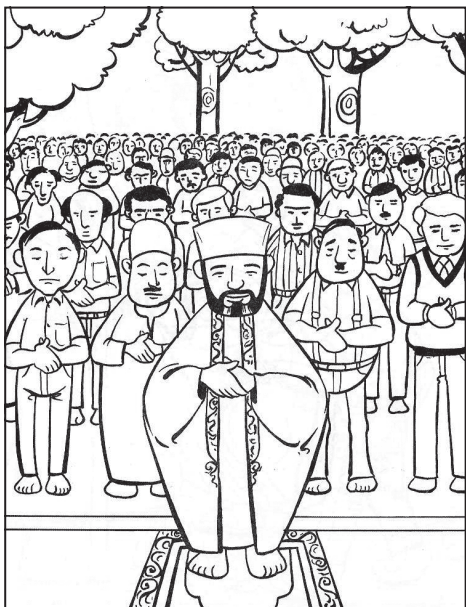

Mindenkinek, aki hallja az azánt, ajánlott ugyanazt mondani, amit a müezzín mond

A legjobb ima, amit a mecsetben imádkozunk

4. A pénteki ima

Az édesapa minden pénteken elmegy a mecsetbe imádkozni. Ilyenkor általában Hasszán is vele tart. A pénteki ima neve: szalátul-dzsumah.

„Mielőtt elmennénk a mecsetbe, el kell végeznünk a rituális mosakodást, éppen úgy, mint ahogyan a szokásos imák előtt. De még jobb megfürödnünk a pénteki ima előtt” – magyarázza otthon az édesapa Hasszánnak.

Miután édesapa és Hasszán megtisztálkodott, elindulnak a mecsetbe. Útközben édesapa így szól:

„Ahogy a mecset bejáratához érünk, levesszük a cipőnket. A mecsetben mezítláb, zokniban vagy harisnyában kell lennünk.”

Amikor a mecsetbe érkeznek, ott már vannak emberek, akik a szőnyegen ülnek és Koránt olvasnak. A férfiak elől, a nők pedig hátul helyezkednek el.

Az emberek megérkezése után, a déli ima közeledtével a müezzín elmondja az azant, vagyis imára hív: Allah a Legnagyobb, Mohamed Allah prófétája, gyertek imádkozni! – mondja. Hasszán már kívülről tudja az azant, és most már bizonyára ti is tudjátok.

Miután elhangzott az azan, az imám felmegy a minbárra.

„Az imám pont olyan muszlim, mint a többiek, de ő ismeri legjobban a Koránt közülük” – magyarázza az édesapa.

Az imám miután felment a minbárra, beszédet mond. Hasszánnak eszébe jut, amit nemrég olvasott, és megállapítja,

hogy a minbárról tényleg mindenki tisztán hallhatja az imám beszédét. A beszéd neve, amelyet az imám elmond: khotba. Az imám beszél az embereknek arról, hogy mi van megírva a Koránban, és azzal a felszólítással szól hozzájuk, hogy csak is Allahhoz fohászkodjanak, és mindig jót cselekedjenek.

A khotba után a müezzin másodjára is imára hív. Ezen Hasszán elcsodálkozik. „Ennek

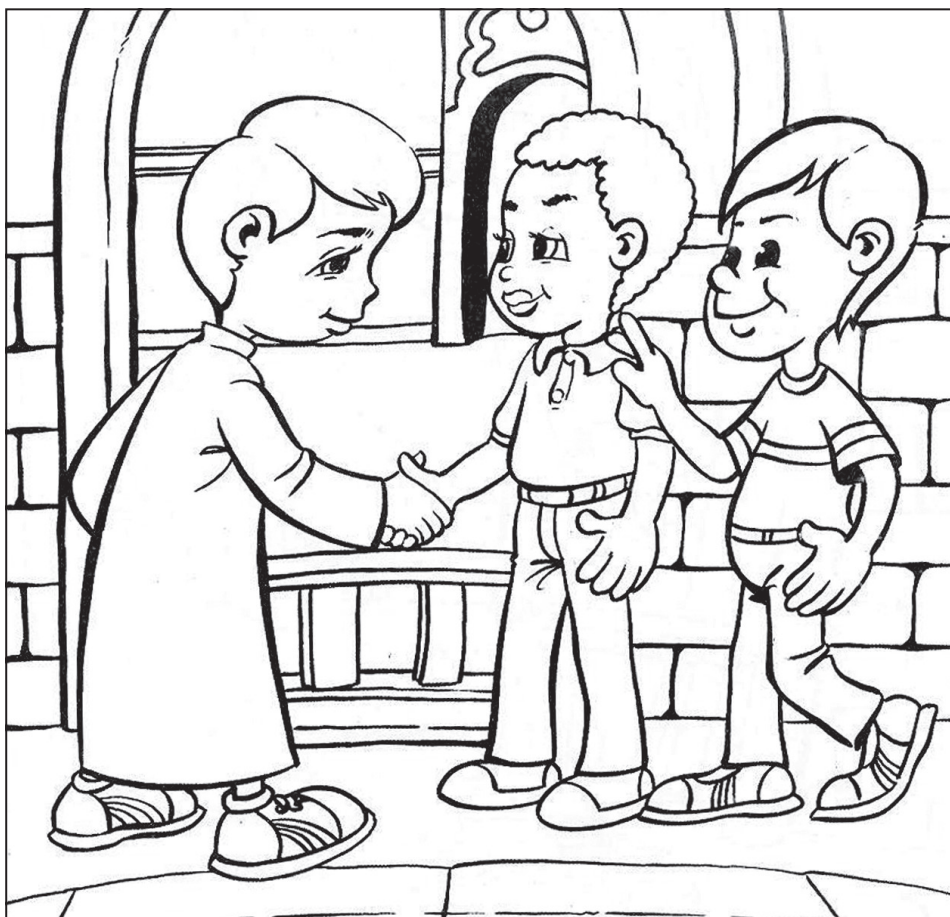
a felszólításnak a neve: ikáma. Az ikámát hallva az emberek tudják, hogy az ima rögtön elkezdődik, és ha nem sietnek, akkor lekésik” – mondja édesapa. Hasszán most már érti, hogy miért kell még egy imára hívás. „Az azan után még van ideje az embereknek felkészülni az imára, de az ikáma után, azonnal kezdődik az imádkozás” – állapítja meg magában Hasszán, és elhatározza, hogy ezt majd Leilának is elmondja, ha hazaér.

Eközben az imám – aki már lejött a minbárról – a mihrab felé fordul.

„Ima idején mi muszlimok, arccal mindig Mekka irányába fordulunk, és ezt az irányt jelzi a mihrab” – emlékszik vissza Hasszán ismét az olvasottakra.

A muszlimok hosszú sorokban felsorakoznak az imám mögött. Édesapa és Hasszán szintén beáll ebbe a sorba. Az imám föl emeli a kezeit és hangosan mondja: „Allahu Akbar”. Az emberek pedig elismétlik. Felemelik a kezeiket és azt mondják: „Allahu Akbar”. Együtt elvégzik a két rakából álló imát, amely megközelítően annyi ideig tart, mint a reggeli ima.

Az imám az az ember, aki az imát vezeti. A többiek, akik mögötte állnak, pontról-pontra megismétlik azt, amit ő csinál. Követik őt, így az ima a legnagyobb rendben folyik. Az ima befejeztével az emberek üdvözlik egymást, azt mondják egymásnak: „Assz-szalamu alejkum!”, ami azt jelenti: „Béke legyen veletek!” Hasszánnal is kezet fognak a körülötte álló muszlim férfiak, és ez nagyon jól esik neki. Ezután pedig mindenki hazatér. Édesapa és Hasszán is. Hasszán otthon élményekkel telve, boldogan meséli, hogy hogyan végezte el a pénteki imát.

**Az iszlám üdvözlése a kézfogás
és azt mondani: Asszalámu alejkum!**

Allahu rabbi.
Allah az én Istenem, ellát minden teremtményt

5. Taszbih – Allah dicsőítése

Minden egyes alkalommal, amikor Izmáel nagybácsi vendégségbe érkezik, a gyerekek észreveszik, hogy az ima végeztével nem áll fel rögtön. Ellenkezőleg, bizonyos ideig még ülve marad és elmondja a taszbihot. A taszbih jelentése: Allahot dicsőíteni. Az ima után Izmáel nagybácsi 33-szor elismételi: „Szubhánalláh”, azaz: Dicsőség Allahnak! Majd 33-szor elismétli: „Al-hamdu lilláh”, vagyis: Hála Allahnak. Ezután pedig 33-szor elmondja, hogy „Allahu Akbar”, ami azt jelenti: Allah a Legnagyobb.

Izmáel nagybácsi mindezt az ujjain számolja. Majd ezt követően elmondja a douát: „Lá iláha illa-lláh wahdahu lá seríke lah, lahul mulk wa lahul hamd wa huwa álá kulli sejjin qadír.” Ami azt jelenti: „Nincs más isten Allahon kívül, Ő az Egyetlen, nincs Neki társa. Övé a királyság és a dicsőség. Ő mindenre képes.” Izmáel nagybácsi csak ezt követően áll fel, hogy folytassa napi tennivalóit.

A muszlim ember minden jótette istenszolgálat

6. Doua – fohász, kérés, könyörgés

Az ima befejeztével Hasszán és Leila mindig douát mondanak. A doua jelentése: kéréssel fordulni Allahhoz. Mohamed Próféta (béke legyen vele) többféle douát is megtanított nekünk, amelyeket el tudunk mondani, de ugyanakkor elmondhatjuk a saját douáinkat, akár magyar nyelven is.

Mohamed Próféta (béke legyen vele) megtanított minket

arra, hogy milyen douát kell elmondanunk reggel és melyet este. Reggelenként felébredve Hasszán és Leila elmondják: – „Alhamdu lilláhi lázhi ahjáná bádá ma amatana va ilajhi-nusur” –, ami azt jelenti: „Hála Allahnak, Aki életre keltett minket a halálból és Allahhoz lesz majd visszatérésünk.”

Hasszán és Leila azt a douát is tudják, amelyiket este kell elmondani, lefekvés előtt: „Biszmike Allahumma amútu va ahjá” – mondják. Jelentése: „Ó Allah, a Te nevedben halok meg és élek.”

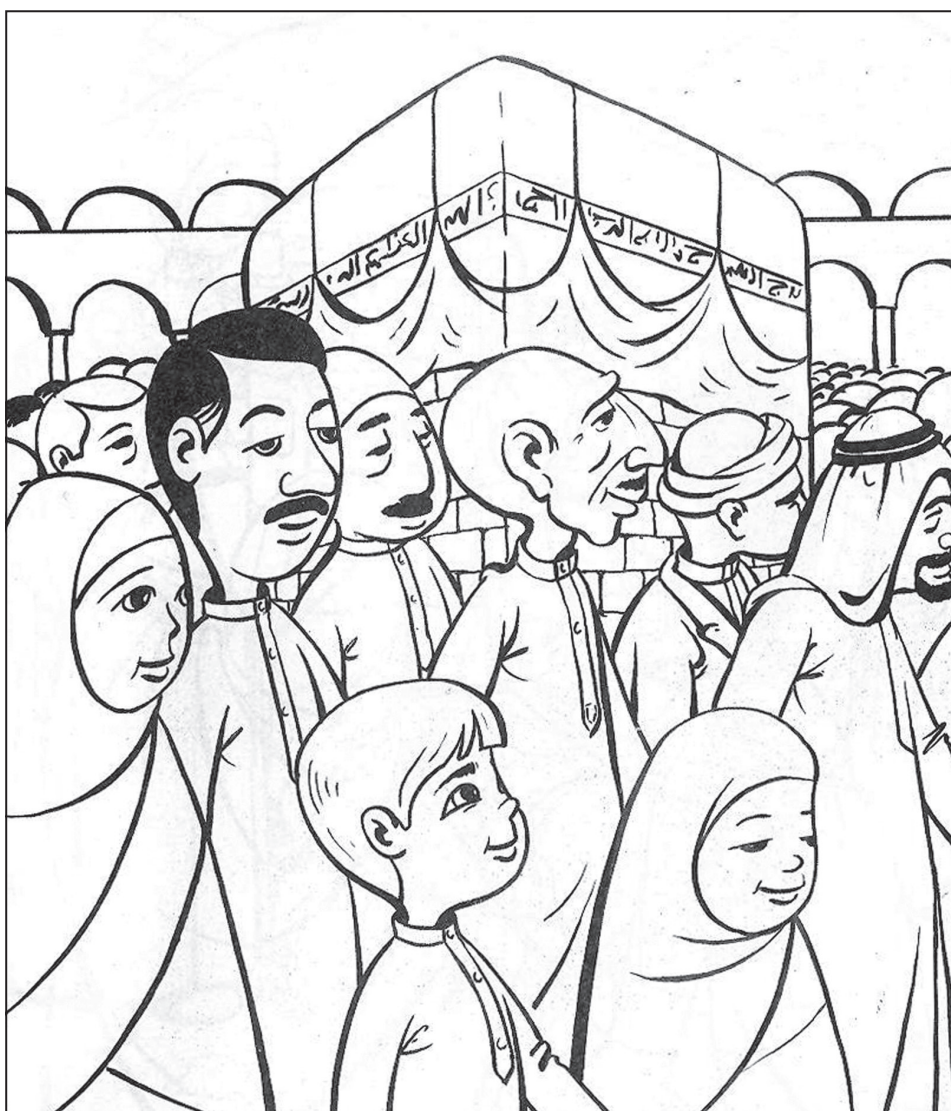
A Próféta (béke legyen vele) a maga idejében beszélt arról, hogy amikor alszunk az olyan, mintha meghaltunk volna, mert elaludván már nem tudjuk, hogy mi történik körülöttünk. Hasszán és Leila ezért mondják el elalvás előtt ezt a douát, hogy mélyen aludjanak, és a következő reggelen újra felébredjenek. Reggel pedig felébredvén köszönetet mondanak Allahnak, amiért felkeltette őket.

Ezen elgondolkodva gyakran elképzeljük a halál utáni életet. Életünk a halál után éppen úgy folytatódik, mint ahogyan folyta-

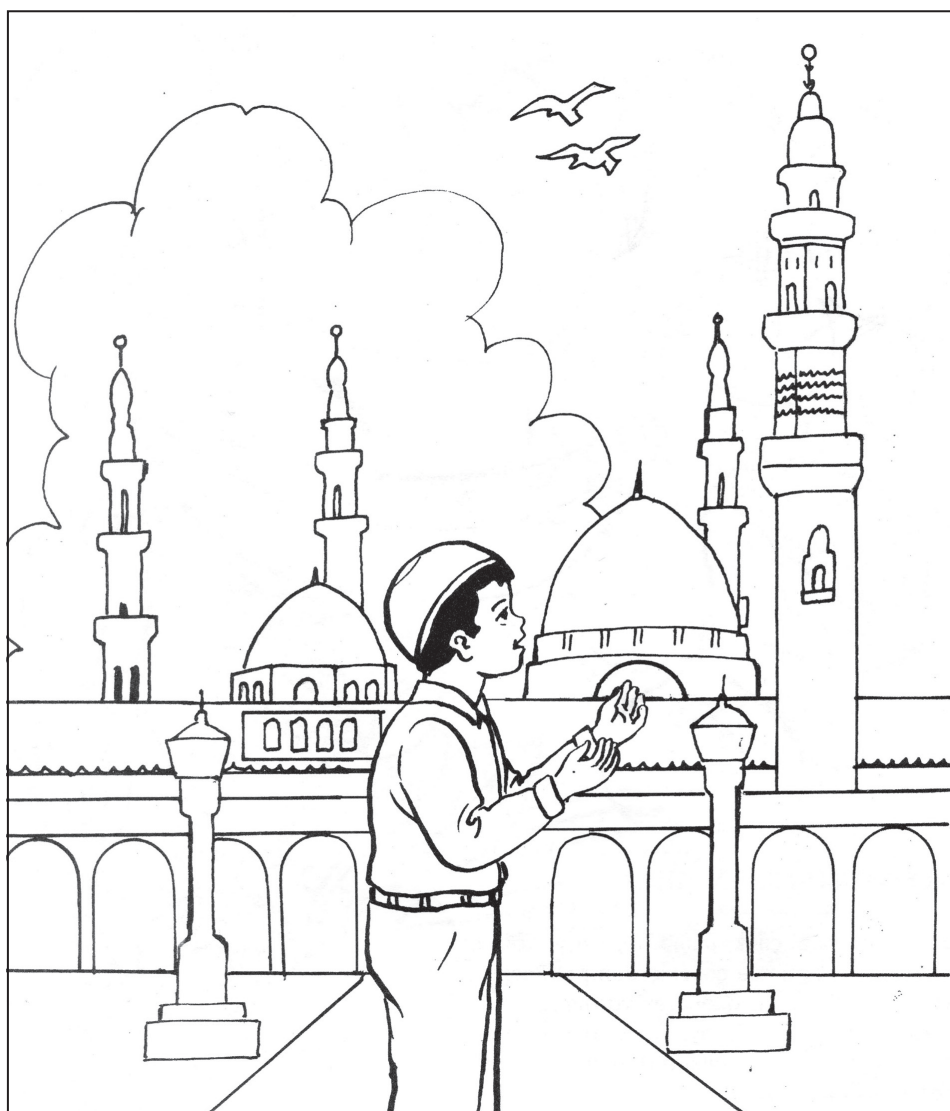
tódik minden reggel, amikor felébredünk. Minden reggel és este elmondván a douát, mindezért köszönetet mondunk Allahnak.

A muszlimok testvérek

A muszlim embernek másfél milliárd testvére van

El iszlámu dini
Az iszlám az én vallásom